

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὅδος Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δε Ναβερύ, μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ.— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμᾶ, (συνέχ.), μετάφρ. Δηλ.— Σύγχρονος Ἑλληνικῆ Κοινωνία: ΝΑΙ καὶ ΟΧΙ, Διήγημα Γ.Δ.Ξεροπούλου (συνέχ.).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΒ'

Ἡ σύζυγος τοῦ καλλιτέχνου.

Τὸ ἐργαστήριον τοῦ Γουσταύου Θειδῶ παρίστα θέαμα μεγαλοπρεπὲς ἄμα καὶ θλιβερόν. Καίτοι δ' ἐπληροῦτο ὑπὸ παικίλων καὶ παντοδαπῶν ἔργων, οὐχ ἦττον ὁ εἰσερχόμενος ἐν αὐτῷ δὲν ἐδύνατο νὰ μὴ ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπον μετὰ φρίκης, βλέπων τὴν ἀκαταστασίαν καὶ τὴν ἀκαθαρσίαν, αἰτίνες ἐβασίλευον ἐν αὐτῷ. Εἰκόνες, καλλιτεχνικώτατα ἐπέχειρασμένα, ὠραιότατα σκευῆ καὶ ἐργαλεῖα ἦσαν ἐρριμμένα φύρδην μίγδην ἐντὸς αὐτοῦ, παχεῖα δὲ καὶ πολυχρόνιος κόνις ἐπεκάθητο ἐπ' αὐτῶν.

Οὐχ ἦττον, ὅπως δικαιολογήσωμεν τὴν θλιβεράν ταύτην περιγραφὴν τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Θειδῶ, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι, μετὰ τῶν ἐκεῖ σωρηδὸν ἐρριμμένων εἰκόνων, ἤθελέ τις διακρίνει, παρατηρῶν μετὰ μείζονος προσοχῆς, δύο ἢ τρεῖς ἐξ αὐτῶν μεγίστης ἀληθῶς ἀξίας· μία μόνον ὁμολογουμένως ἦρκει ὅπως ἀπαθανάτισῃ τὸν καλλιτέχνην. Ἐξακολουθῶν δὲ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐργαστηρίου τούτου, τὸ ὅποιον ἦτο ἐστρωμένον διὰ πολυτίμων ταπήτων, ἐστολισμένον δὲ δι' ὠραιότατων τῆς Κίνας καὶ τῆς Βενετίας ἀγγείων καὶ διὰ πολυτελῶν ἐπίπλων, βεβαίως θὰ ἐξεπλήσαστο, βλέπων τοιοῦτον κομψὸν κατοικητήριον, ἐγκαταλειμμένον εἰς τοιαύτην ἀθλίαν κατάστασιν, δηλοῦσαν ὅτι οὐδέποτε εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ ποὺς γυναικός, ἥτις ἀληθῶς, ὅθενδῆποτε καὶ ἂν διέβη, ἀφίνει καταφανῆ τὰ ἔχνη τῆς διαβάσεώς της διὰ τῆς καθαριότητος καὶ τῆς φιλοκαλίας, αἰτίνες εἰσιν ἔμφυτοι εἰς πάσας σχεδὸν τὰς γυναῖκας. Τόσῳ δὲ εἶνε ἀληθές τοῦτο, ὥστε καὶ εἰς αὐτὰ ἔτι τὰ μεγαλοπρεπῆ μέγαρον δέκα ἐν ὄλῳ ὑπηρεταὶ δὲν δύνανται ν' ἀντικαταστήσωσι μίαν γυναῖκα, ὡς πρὸς τὴν καθαριότητα καὶ τὴν τακτοποίησιν τῶν ἐπίπλων.

Ἄλλ' ἡ σύζυγος τοῦ καλλιτέχνου, τοῦ ὁποίου ἐπισκεπτόμεθα τὸ ἐργαστήριον, ἀπετέλει ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος τούτου.

Ἐκ νεότητός του ἀγαπήσας τὴν τέχνην αὐτοῦ, ὁ Γουσταῦος Θειδῶ δὲν ἐβράδυνε νὰ καταστῇ ἐξοχος ζωγράφος καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ πάντοτε καθ' ἑαυτόν: «ὦ! θὰ γίνω ἀναμφιβόλως μέγας καὶ πολὺς.» Υἱὸς πτωχοῦ τινος, ἀλλ' ἱκανοῦ λεπτοουργοῦ, ἔμαθε μὲν κατ' ἀρχὰς τὴν τέχνην τοῦ πατρός του, ἀλλὰ κατόπι, βαρυνθεὶς αὐτὴν, ἐγκατέλειπε ταχέως τὴν σμίλην τοῦ λεπτοουργοῦ, ὅπως λάβῃ τὸν χρωστήρα τοῦ ζωγράφου. Τριακονταετῆς δὲ μόλις, ὁ Γουσταῦος ἀπέκτησε φήμην ἐξόχου ζωγράφου καὶ κατὰ συνέπειαν ἐσχετίσθη μετὰ τοῦ ἐκλεκτοτέρου τῶν Παρισίων κόσμου· μετὰ δὲ τῶν νέων σχέσεων, τὰς ὁποίας ἀπέκτησε, δύο νέοι προσεῖλκυσαν μᾶλλον τὴν ἀγάπην του, μεθ' ὧν συνεδέθη δι' εὐλικρινοῦς φιλίας. Ἦσαν δὲ οὗτοι ὁ Τακονιέρος καὶ ὁ Μᾶξ Λύξ, τοὺς ὁποίους ἐθεώρει ὡς ἀληθεῖς ἀδελφούς. Ἐν διαστήματι δὲ τεσσαρῶν ἐτῶν, ὁ Γουσταῦος ἔφερεν εἰς πέρας διάφορα ἔργα μεγίστης ὄντως ἀξίας, αἵτινα ἐστερέωσαν τὴν φήμην του, ὡς ἐξόχου καλλιτέχνου. Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ, ὁ νέος ζωγράφος, ὡς ἄλλος Πυγμαλίων, ἠράσθη ὠραίου τινός ἀγάλματος καὶ ἠθέλησε νὰ ἐμφυσηθῇ ἐν αὐτῷ τὸ θεῖον πῦρ, ὅπερ κατέκαιε τὴν καρδίαν του.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ Γουσταῦος συνήνητησεν ἐν τινι χορῷ τὴν Νέραν Βλανσερότου, ἐστολισμένην μετὰ χάριτος καὶ πολυτελείας καὶ μῦρα ἀποπνεύσαν. Ἦτο εἰκοσι καὶ ἐνὸς ἐτῶν, τὸ δὲ κομψότατον ἀνάστημά της, οἱ μεγάλοι καὶ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ της τὸ ρόδινον στόμα της καὶ ἡ μακρὰ καὶ πλουσία κόμη της, καθίστων αὐτὴν ἰσάγγελον πλάσμα, τὸ ὅποιον διὰ τῆς ἀπαστραπτούσης ταύτης καλλονῆς του ἐθάμβου τὰ ὄμματα πάντων ἐν γένει τῶν θνητῶν.

— ὦ! ἄς ἐγίνετο σύζυγός μου ἡ νέα αὕτη, ἐσκέφθη ὁ Γουσταῦος μόλις ἰδὼν αὐτήν.

Ἡ οἰκογένεια τῆς Νέρας ἀνῆκεν εἰς τὴν κατωτέραν τάξιν.

Ἡ νέα αὕτη, καίπερ ἀνατραφεῖσα ἐπιμελῶς παρὰ τῆς μητρός της, οὐχ ἦττον,

οὐδέποτε ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ τὰς σοφὰς συμβουλὰς της, ἀλλὰ, φύσει φιλαρέσκος οὔσα καὶ ἐκδοτος εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰς διασκεδάσεις, ἠλπίζεν ὅτι διὰ τῶν θελγῆτρων της θὰ κατέρχου ποτὲ λαμπρόν τι συνοικέσιον.

Ἡ φιλαρέσκειά της εἶχε φθάσει εἰς τὸν ὑπατον βαθμόν· δὲν ἐγνώριζεν ἄλλην θρησκείαν, εἰ μὴ τὴν λατρείαν τῆς καλλονῆς της· δὲν ἐπίστευεν εἰς ἄλλο τι, εἰμὴ εἰς τὴν καλλονὴν της καὶ δὲν εἶχεν ἄλλην ἐλπίδα εἰμὴ τὴν μαγειρίαν τῶν θελγῆτρων της. Εἰς αὐτὰ καὶ μόνα ἐστήριζεν ὅλας της τὰς ἐλπίδας καὶ αὐτὰ καὶ μόνα ἐθεώρει ὡς τὸ μόνον μέσον, ὅπερ θὰ καθίστα αὐτὴν εὐτυχῆ.

Πολλάκις ἡ Νέρα ἐνόμισεν ὅτι ἐπέστη πλέον ἡ ἡμέρα τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ὀνείρων της, καὶ πολλάκις αἱ ἐλπίδες της αὐταὶ διεψεύδοντο οὐκ ἐκ τῶν οὐδεις ἐξ ἐκείνων, τῶν ὁποίων τὴν καρδίαν ἐνόμισεν ὅτι ἐσαγήνευσε τὴν προτεραίαν, παρουσιαζέτο ζητῶν τὴν χεῖρά της. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι, γινόμενος σύζυγος μίας τῶν ὠραιότερων νεανίδων τῶν Παρισίων, ἔπρεπε νὰ ὑποφέρῃ καὶ τὰς ἰδιοστροφίας αὐτῆς καὶ συνεπῶς τὰ μαρτύρια τῆς ζηλοτυπίας, ὡπισθοχώρει ἐντρομος καὶ μετέβαλλεν αἴφνης γνώμην. Εἰς δ' ἐξ αὐτῶν ἡμέραν τινὰ ἐπρότεινεν εἰς αὐτὴν τὴν χεῖρά του, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ρητῇ συμφωνίᾳ νὰ κατοικήσωσιν ἐφ' ὄρου ζωῆς ἐν τῇ ἐξοχῇ.

— Ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο αὐτοκτονία! ἀπήνητησεν ἡ Νέρα.

Ἄλλος τις πάλιν, ἐρασθεὶς ἐμμανῶς τῆς Νέρας, θὰ ἐνυμφεύετο ἀρεύκτως αὐτήν, ἂν ἡ μήτηρ του δὲν προσέπιπτεν εἰς τοὺς πόδας του, ἐξορκίζουσα αὐτὸν μετὰ δακρύων ν' ἀπόσχῃ τοιαύτης ἐπικινδύνου συζύγου, ἥτις προῶρως θὰ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὸν τάφον.

— Μία τοιαύτη νέα δὲν δύναται νὰ καταστῇ ποτὲ καλὴ μήτηρ! εἶπεν ἡ γρατὰ πρὸς τὸν υἱὸν της. ὦ! σ' ἐξορκίζω, μὴ το κάμης, προσπαθήσον νὰ τὴν λησμονήσῃς.

Ὁ νέος ὑπήκουσεν εἰς τὴν μητέρα του· μετ' ὀλίγας δ' ἡμέρας ἐνυμφεύθη συμπαιθῆ τινὰ νέαν, ἥτις δὲν ἦτο μὲν ἐξαιτίας

καλλονής, ἀλλ' εἶχεν ἀγαθὴν καὶ τρυφεράν τὴν καρδίαν καὶ τοὺς τρόπους γλυκεῖς καὶ κοσμίους.

Ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν συνήνητσε τὴν Νέραν ὁ Γουσταῦος καὶ ἐζήτησεν αὐτὴν εἰς γάμον. Μετὰ ἕνα μῆνα ἐτελοῦντο οἱ γάμοι αὐτῶν μεγαλοπρεπέστατα.

Εἰπομεν ἤδη ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο τὸ ὄνειρον τοῦ ζωγράφου· ὀλίγον ἐφρόντιζε διὰ τὰς ἰδέας τῆς, ἦρκει αὐτῷ ὅτι ἦτο ὠραία. Διήρητο ἡμέρας ὀλοκλήρους ἐνδύων αὐτὴν διαφοροτρόπως καὶ ζωγραφίζων αὐτὴν. Τὸ ἐργαστήριόν του ἐπληροῦτο σχεδιαγραμμάτων ἀπεικονιζόντων τὴν Νέραν, ἐνδεδυμένην ἐκεῖ μὲν ὡς χωρικήν, ἐδῶ δὲ ὡς Φλαμανδὴν καὶ ἀλλαχοῦ κατὰ μύριους διαφόρους τρόπους· ὅτε μὲν παρίστατο ὡς Παναγία, ὅτε δὲ ὡς Νύμφη καὶ ἄλλοτε ὡς Θεᾶ! Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ Νέρα ἦτο τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Γουσταῦου εἰς ὅλα αὐτοῦ τὰ ἔργα.

Ἡ Νέρα ἐχαίρετο μεγάλως διὰ τοῦτο καὶ ὑπέθαλπε τὴν κλίσιν τοῦ Γουσταῦου, διότι καὶ οὗτος ὑπέθαλπε τὸ πάθος αὐτῆς. Τί περισσότερο ἠθέλη; Ἠλλάσσε κατὰ πάσαν ἡμέραν νέαν ἐσθῆτα, ὡς ἀληθῆς ἠθοποιός, ἐπεμελεῖτο καθ' ἐκάστην τῆς κόμης τῆς κομμωτῆς ἐπὶ τούτῳ προσκαλούμενος, καὶ τέλος ἦτο τὸ αἰώνιον ἀντικείμενον τῆς λατρείας ἐνὸς καλλιτέχνου.

Τὸ πρὸς τὴν Νέραν ἀχαλίνωτον τοῦτο πάθος τοῦ Γουσταῦου, ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατέστησεν αὐτὸν ὀκνηρόν. Ἡ Νέρα ἠγάπα τὰς διασκέδασεις, καὶ ὡς ἐκ τούτου χάριν αὐτῶν, ἠνάγκαζε πολλάκις τὸν σύζυγόν τῆς νὰ λησμονῇ τὸν χρωστῆρά του. Ὁ ἔρω; ἐτύφλου τὸν Γουσταῦον καὶ ἐνόμιζεν ὅτι, τοῦτο πράττουσα ἡ Νέρα, ἐδείκνυε πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην ἢ μᾶλλον ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μὴ χωρισθῇ οὐδὲ στιγμὴν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἠὲ χαρίζεται αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός.

Οὕτω παρῆλθον τρία ὀλόκληρα ἔτη, καθ' ἃ ἡ Νέρα ἔτρεχεν εἰς πᾶσαν διασκέδασιν. Ὁ Γουσταῦος ἐργάζετο μὲν ἔτι, ἀλλ' οὐχὶ μετὰ τῆς προτέρας ἐκείνης ζέσεως. Ὁ θεὸς ἐκεῖνος σπινθὴρ ἐσβέννυτο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθόσον ἡ Νέρα, ἀποκχμοῦσα πλέον νὰ βλέπῃ αἰωνίως τὴν εἰκόνα τῆς, σπανίως ἤρχετο εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ συζύγου τῆς. Ἦδη ἔτρεχε μόνη εἰς τὰς διασκέδασεις καὶ τὰς συναστροφὰς καὶ ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ συζύγου τῆς. Ὡμίλει μὲν πάντοτε πρὸς αὐτὸν μετὰ τῆς αὐτῆς περιπαθείας καὶ ἀγαθότητος, ἀλλ' ἂν τις ἤθελε περατηρήσει αὐτὴν ἐμβριθέστερον, θὰ ἐπειθετο ὅτι οἱ τρόποι τῆς ἦσαν ἤδη ἐπιτετηθευμένοι καὶ ὅτι πλησίον τοῦ Γουσταῦου δὲν ἦσθάνετο, ὅπως ἄλλοτε, οὐδεμίαν εὐχαρίστησιν, τοῦναντίον δὲ ἠνώχλει αὐτὴν τὸ πλήρες τρυφερότητος βλέμμα του. Ἄλλως τε, καὶ ἂν αὕτη ἤρχετο εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ συζύγου τῆς, οὗτος δὲν ἐδείκνυε τοσαύτην προθυμίαν πρὸς τὴν ἐργασίαν.

Ἐν τούτοις, ἡ Νέρα ἐξώδευεν οὐκ ὀλίγα διὰ τὰ ἔκτακτα ἔξοδά τῆς· ἐπειδὴ δὲ δὲν

ἐπῆρκον εἰς αὐτὴν τὰ χρήματα, ἐξώδευε καὶ ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἦσαν προωρισμένα διὰ τὰ τακτικά των ἔξοδα, μὴ φροντίζουσα ποσῶς τί θὰ ἔλεγεν εἰς αὐτὴν ὁ σύζυγός τῆς. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ ἐργασίαι εἶχον ἤδη ἐλαττωθῆ καὶ ὁ Γουσταῦος ἐβαρύνετο πλέον, ὡς εἰπομεν, τὴν ἐργασίαν, ἡ Νέρα ἤρξατο προμαντεύουσα πλήρες ναυάγιον. Καὶ τότε μόνον παρεκίνει τὸν σύζυγόν τῆς εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ μάλιστα παρεκάλεσε καὶ φίλους τοῦ τινος νὰ προτρέψωσιν αὐτὸν εἰς τοῦτο. Ὁ Γουσταῦος ἤκουσε τὰς συμβουλὰς των καὶ ἤρξατο καὶ πάλιν ἐργαζόμενος· ἀλλὰ τὰ ἔργα του δὲν εἶχον τὴν ἀξίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχον καὶ πρότερον, διότι ἔλλειπεν ἐξ αὐτῶν ἡ θεία ἐκείνη ἐμπνευσις, ἥτις διεκρίνετο εἰς τὰ πρῶτά του ἔργα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ φήμη τοῦ Γουσταῦου Θεοδῶ ὡς ἐξόχου ζωγράφου ἤρξατο νὰ καταπίπτῃ ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ λαοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου τὰ ἔργα του ὀλίγον ἐξετιμῶντο. Ἡ Νέρα ἀπέδιδε τοῦτο εἰς τὸν φθόνον, τὸν ὁποῖον ἔτρεφον δι' αὐτὸν οἱ συναδέλφοί του.

— Καὶ ὅμως ὁ κόσμος ἔχει δίκαιον, ἔλεγεν ὁ Γουσταῦος· αἰσθάνομαι καὶ ἐγὼ ὅτι τὰ ἔργα μου δὲν ἔχουσι τὴν ἀξίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία δύναται νὰ μὲ ἀπαθανάτισῃ· εἶνε ἀπλαῖ ζωγραφίαι, τὰς ὁποίας γράφω χωρὶς ὄρεξιν, διὰ νὰ κερδίσω ὀλίγας χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ τοῦτο εἶνε τὸ καλλίτερον, ἔλεγεν ἡ Νέρα· μήπως ἡ κυρία Φήμη μᾶς χαρίζει τὴν χρυσὴν σαλπινγγά τῆς διὰ νὰ γίνωμεν πλούσιοι;

— Καὶ ἡ Δόξα;

— Εἶνε ὠραῖον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον θὰ ὠφελήσῃ μόνον τοὺς κληρονόμους σου, καὶ τίποτε περισσότερο. Τί ἀξίζει ἂν μετὰ αἰῶνας πολλοὺς ἐκτιμηθῶσι τὰ ἔργα σου πολὺ ἀκριβᾶ, ἀφοῦ τώρα, ἐνὸς ἡμέρας, εἶσαι πτωχός; Τί ἀνόητος εὐχαρίστησις! νὰ θέλῃς νὰ ἐργάζεσαι διὰ τὴν αἰωνιότητα καὶ τώρα νὰ στερῆσαι ἀπὸ ὅλα! Ἄν ἀπεφάσιζες νὰ κλεισθῆς ἐπὶ ἑξ ἡμέρας εἰς τὸ ἐργαστήριόν σου διὰ νὰ ζωγραφίσῃς μίαν θεᾶν ἢ μίαν λευκὴν καὶ πτερωτὴν νύμφην, εἰπέ μοι, ὅτε θὰ ἐτελειῶνες αὐτὴν, θὰ ἦσθάνεσο τὴν ἐπιθυμίαν σου ὅσον αἰσθάνεσαι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, κατὰ τὴν ὁποίαν μὲ βλέπεις πλέκουσαν τὴν χρυσὴν κόμην μου ἐνώπιον τοῦ ὠραίου τούτου καθρέπτου τῆς Βενετίας; Τοιαῦτα ἔργα πρέπει νὰ ἐπιχειρῶσι μόνον οἱ καλλιτέχναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐγεννήθησαν πλούσιοι.

— Ταπεινόνεις τὴν τέχνην, Νέρα.

— Θέλω νὰ ἦται πρακτικός.

— Δηλαδή σὺ θέλεις καὶ καλὰ νὰ ἐργάζεσαι, ἔστω καὶ ἂν γίνω καὶ ἀπλοῦς χρωματιστῆς θεάτρων.

— Καὶ διατί ὄχι; Καὶ δι' αὐτὸ χρειάζεται τις νὰ γνωρίζῃ τὴν τέχνην· νὰ ζωγραφίζῃ τὰ ἀνθη τῶν ἀγρῶν, διάφορους ἥρωας καὶ τόσα ἄλλα. Μὴ πως νομίζεις ὅτι εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐκεῖ ἔνθα ἐγεννήθησαν οἱ μεγαλειότεροι καλλιτέχναι, οἱ ζωγράφοι δὲν μεταβάλλονται καὶ εἰς ἀπλοῦς κοσμηματογράφους; Τί νομίζεις; Ἡ αὕτη

τέχνη εἶνε. . . Ἀλήθεια! εἰν' ἔτοιμος ἡ εἰκὼν ἐκείνη τοῦ λόρδου Σαίρρη.

— Ἴδου!

— Τί ὠραία ὁποῦ εἶνε! Πόσον μοι ἤρμοζεν ἐκεῖνο τὸ φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἔφερον ὅτε τὴν ἐζωγράφιζες. . .

— Ναί, ἀλλ' ἐστοίχισε τὸ ἦμισυ ἀπ' ὅσα θὰ κερδίσω ἐκ τῆς εἰκόνας.

— Τί πειράζει! Ἡμῖν τόσῳ ὠραία μ' ἐκείνο τὸ φόρεμα, ἀλήθεια;. . .

— Σὺ εἶσαι πάντοτε ὠραία εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ὅπως καὶ ἂν ἐνδύθῃς, καὶ τοῦτο πολλάκις μὲ φέρει εἰς ἀπελπισίαν.

— Αὐτὸ εἶνε νόστιμον!

— Ἄλλοτε πάλιν λυποῦμαι, καὶ ἄλλοτε χαίρω. Δὲν ἤξεύρω τί αἰσθάνομαι ὅταν σὲ βλέπω, γνωρίζω μόνον ὅτι σὲ ἀγαπῶ μὲ ἔρωτα φλογερόν καὶ παράφορον καὶ ὅτι θὰ ἐπροτίμων μᾶλλον ν' ἀποθάνω ἢ νὰ πύσω τοῦ νὰ σε ἀγαπῶ! Καὶ σὺ, Νέρα;

— Ἐ! τί χρειάζονται αὐταὶ αἱ αἰσθηματικαὶ πολυλογίαι, ἀφοῦ ἤξεύρεις πλέον τὰ αἰσθηματά μου. Δὲν εἶμαι σύζυγός σου; Αὐτὸ σοὶ ἀρκεῖ.

— Διόλου, δὲν μοι ἀρκεῖ. Νομίζω ὅτι αἰσθάνομαι ἐνίοτε ἐντός μου κάτι τι, τὸ ὁποῖον κατασπαράσσει τὴν καρδίαν μου. . . Τρέμω, διότι σὲ βλέπω ν' ἀδιαφορῆς δι' ἐμέ.

— Ἄ! λοιπὸν ἔχομεν καὶ ζηλοτυπίας;

— Ἄλλὰ διατί τώρα μ' ἀποφεύγεις;

— Σὲ ἀφίνα μόνον διὰ νὰ ἐργάζεσαι, ἰδοὺ ὁ λόγος.

— Νὰ ἐργάζωμαι! Ἄλλ' ἔρχονται ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἔχω ποσῶς διαθέσειν νὰ ἐργάζωμαι. . . Προτοῦ σὲ νυμφευθῶ ἡγάπων πολὺ τὴν τέχνην καὶ ἐργαζόμενη νύκτα καὶ ἡμέραν. Ἐξῆσα ἀγνός καὶ ἀσπιλος πλησίον τῆς θεᾶς ἐκείνης, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Μοῦσα. Ἠλθεσὶ σὺ πλησίον μου, καὶ τὰ πάντα μετέλλαξεν. Ἡ ψυχὴ μου ἀπέκοψε τὰ πτερά τῆς, ὅπως καταθέσῃ αὐτὰ πρὸ τῶν ποδῶν σου. Ἀπόδος μοι τὴν δύναμιν καὶ τὸ θάρρος, εἶνε ἀκόμη καιρός. . . Σκέψου λοιπὸν ὅτι τὸ νὰ πνιξῶ ἐντός μου τὸ αἶσθημα τοῦ κελοῦ, τὴν λατρείαν τῆς τέχνης μου, εἶνε δι' ἐμὲ ἠθικὸς θάνατος. . . Δὲν τὸ ἐνόησες; μέχρι τοῦδε;. . . Σοὶ ὁμολογῶ ὅτι αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου πλήρη ἀγωνίας. . . Νέρα, ἔχω ἀνάγκην ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως, ὅπως δώσωσι καιρὸν εἰς τὸ πνεῦμά μου νὰ ἐπαναλάβῃ ὅ,τι ἀπώλεσε. Πρέπει νὰ παύσωσι πλέον τὰ μεγάλα μὰς ἔξοδα. Δὲν σ' ἐπιπλήττω διὰ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι ὑπερέβης κάπως τὰ ὄρια! Ἐπᾶνελθε εἰς τὴν πρώτην ὁδόν, σ' ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τῆς μελλοῦσης εὐτυχίας μου. . . Πρακτικῶς ἐπὶ δύο τοῦλάχιστον ἔτη τῶν χορῶν καὶ τῶν διασκέδασεων, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ ἐπανέλθω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν πρώτην μου θέσιν, νὰ ἀνακτήσω διὰ τῆς ἐργασίας τὴν προτέραν μου φήμην, καὶ σε βεβαιῶ ὅτι καὶ σὺ θὰ αἰσθανθῆς ὑπερήφανος τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν θὰ προξενήσῃ εἰς τὴν καρδίαν σου ἡ δόξα τοῦ συζύγου σου.

— Ἄλλὰ ποῖος σ' ἐμποδίζει τοῦ νὰ ἐργάζεσαι καὶ νὰ ἐπανακτήσῃς τὴν φήμην

σου, ὅπως λέγεις; ἤρωτησεν ἡ Νέρα. . .
Καὶ διὰ τὰ ἐὺχαριστήσω ἀκόμη περισ-
σότερον, δὲν θὰ πατήσω τὸν πόδα πλέον
εἰς τὸ ἐργαστήριόν σου. Θὰ κλεισθῶ εἰς
τὸ δωμάτιόν μου ὡς καλογραφαί, ἐνῶ σὺ θὰ
ἐργάζεσαι, διότι βλέπω ὅτι ταράττεσαι
ὅταν ἐξέρχωμαι μόνη.

— 'Αλλ' ἂν ἐξέλθης, θὰ σὲ ἀκολουθήσω
. . . Διὰ τὰ ἐργασθῶ, πρέπει νὰ μείνης καὶ
σὺ κλεισμένη.

Ἡ Νέρα ὕψωσε τοὺς ὄμους.

— Καλά! εἶπε, σοὶ ὑπόσχομαι νὰ σε
ὑπακούσω ἐπὶ ἔν ἔτος.

— Εἶσαι ἄγγελος! ἀνέκραξεν ὁ Γου-
σταῦος.

Ἡ κυρία Θειδῶ παρετήρησε τὸν σύζυ-
γόν της διὰ βλέμματος συμπαθοῦς ἄμα
καὶ εἰρωνος.

Ἔπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 164 φύλλῳ ἔνεκεν ἀπροσεξίας
τοῦ διορθωτοῦ παρεξήφθησαν σπουδαῖα τινὰ τυπογρα-
φικὰ λάθη, ἅτινα σήμερον διορθοῦμεν. Ἐν σελ. 457,
στήλη Γ', στίχ. 17 ἀντὶ μαστίχοτες ἀνάγνωθι κτυ-
πῶντες, καὶ στίχ. 19 ἀντὶ κτυπῶντες ἀνάγ. ἡ-
τοιμάζοντο. Ἐν δὲ σελ. 459, στήλη Γ', στίχ. 42,
ἀντὶ ταπεινοῦσα περιδεῆς ἀνάγ. ταπεινοῦσαν
περιδεῶς.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ Α ΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ἀλλά, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Μω-
ζιρόν, οἱ στρατιῶται δὲν σκέπτονται τοι-
ουτοτρόπως· δὲν λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν τὴν
ἀποτυχίαν εἰς ζητήματα τοιοῦτου εἴδους.

— Σύγγνωτέ μοι, Μωζιρόν, εἶπεν ὁ βα-
σιλεὺς, ὁ στρατιώτης δύναται νὰ προχω-
ρῇ ὡς τυφλός, ἀλλ' ὁ ἀρχηγός σκέπτεται.

— Σκέφθητε, λοιπόν, Μεγαλειότατε,
ἀλλ' ἄφετε ἡμᾶς τοὺς στρατιώτας νὰ ἐ-
νεργήσωμεν ἐλευθέρως, εἶπεν ὁ Σχομβέργ.
Ἄλλως, ἐγὼ δὲν ἐγνώρισκα ἀποτυχίαν, ὑ-
πῆρξα πάντοτε τυχερός.

— Φίλε! φίλε! διέκοψεν εἰπὼν θλιβε-
ρῶς ὁ βασιλεὺς· δὲν δύναμαι νὰ εἶπω τὸ
αὐτὸ καὶ ἐγὼ· σὺ ὅμως εἶσαι εἰκοσαέτης.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Κουέλος, οἱ
ὑποχρεωτικοὶ λόγοι τῆς Ὑμετέρας Μεγα-
λειότητος οὐδὲν ἕτερον ἀποτέλεσμα φέ-
ρουσιν εἰμὴ νὰ διπλασιάζωσι τὸν ζῆλον
ἡμῶν. Τίνα ἡμέραν ὀφείλομεν νὰ δια-
σταυρώσωμεν τὰ ξίφη ἡμῶν μετὰ τῶν κυ-
ρίων Βουσύ, Λιβαρότου, Ἀντραγκὲ καὶ
Ριβεϊράκ;

— Ποτέ, σὰς το ἀπαγορεύω ἀπολύτως·
ποτέ, ἀκούετε καλῶς;

— Πρὸς χάριν, Μεγαλειότατε, σύγ-
γνωτε ἡμῖν, ἐξήκολούθησεν ὁ Κουέλος, ἀ-
νελάβομεν χθὲς πρὸ τοῦ γεύματος ταύτην
τὴν ὑποχρέωσιν, ἐδώκαμεν τὸν λόγον ἡ-
μῶν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τον ἀθετήσωμεν.

— Σύγγνωτέ μοι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ
Ἐρρίκος, ὁ βασιλεὺς λύει τοὺς ὄρκους καὶ
τοὺς λόγους, λέγων: θέλω ἢ δὲν θέλω,
διότι ὁ βασιλεὺς εἶναι παντοδύναμος. Ἀ-

νακοινώσατε πρὸς ἐκείνους τοὺς κυρίους,
ὅτι ἠπειλήσα ἡμᾶς διὰ τῆς ὀργῆς μου ἐὰν
ἠθέλατε συμπλακῆ· ὅπως δὲ μὴ ἀμφιβάλλ-
ητε ὁμνύω, ὅτι θέλω ἐξορίσει ὑμᾶς, ἐάν. . .

— Σταθῆτε, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ
Κουέλος, διότι, ἐὰν ὑμεῖς δύνασθε ν' ἀπαλ-
λάξητε ἡμᾶς τοῦ δολέου λόγου, μόνος ὁ
Θεὸς δύναται ν' ἀπαλλάξῃ ὑμᾶς τοῦ ὑμετέ-
ρου. Μὴ ὁμώσητε, διότι, ἐὰν κατέστημεν
ἄξιοι τῆς ὑμετέρας ὀργῆς διὰ τοιαύτην
αἰτίαν καὶ ἐὰν ἐξορισθῶμεν, θέλομεν εὐχα-
ρίστως ἀπέλθει εἰς ἐξορίαν, ὅτε, μὴ εὐρι-
σκόμενοι ἐντὸς τῶν χωρῶν τῆς Ὑμετέρας
Μεγαλειότητος, θέλομεν δυνηθῆ νὰ τηρή-
σωμεν τὸν λόγον ἡμῶν καὶ νὰ συναντήσω-
μεν τοὺς ὑμετέρους ἀντιπάλους ἐπὶ ξένης
χώρας.

— Ἐὰν ἐκεῖνοι οἱ κύριοι πλησιάζωσι
μόνον ἡμᾶς εἰς ἀπόστασιν βολῆς τυφεκίου,
ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρίκος, θὰ διατάξω νὰ κα-
θεύξωσιν αὐτοὺς ἐντὸς τῆς Βασιλλίης.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Κουέλος, καθ'
ἣν ἡμέραν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης προσ-
ενηχθῆ τοιουτοτρόπως, θέλομεν μεταβῆ
ἀνυπόδητοι καὶ μὲ τὸ σχοινίον εἰς τὸν
λαιμόν, ὅπως παρακαλέσωμεν τὸν διοικη-
τὴν τῆς Βασιλλίης κύρ Λαυρέντιον Τεστὺ
νὰ ἐγκαθεύρξῃ ἐπίσης ἡμᾶς μετ' ἐκείνων
τῶν εὐπατριδῶν.

— Θὰ διατάξω νὰ τοὺς ἀποκεφαλί-
σωσι, διαβόλε! Ἐλπίζω, ὅτι εἶμαι ὁ βα-
σιλεὺς.

— Ἐὰν τοιοῦτό τι συνέβαιεν εἰς τοὺς
ἐχθρούς ἡμῶν, θὰ νύτοκτονοῦμεν παρὰ
τοὺς πόδας τοῦ ἰκρίωματος, ἐπὶ τοῦ ὀ-
ποίου ἐκεῖνοι θ' ἀπεκεφαλίζοντο.

Ὁ Ἐρρίκος ἐτήρησε μακρὰν σιγὴν, εἶτα
δ' ἐγείρας τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς του:

— Τύχη ἀγαθὴ, εἶπεν ἰδοὺ ἀληθῆς καὶ
ἀνδρείας εὐγένεια. Ἔχει καλῶς. . . Ἐὰν ὁ
Θεὸς δὲν νυλόγει ὑπόθεσιν, ὑπερασπιζομέ-
νην ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν! . . .

— Μὴ ἀσεβήσης! μὴ βλασφημήσης!
εἶπεν ὁ Σχικῶ μετ' ἐπισημότητος, κατελ-
θὼν τῆς κλίνης του καὶ προχωρήσας πρὸς
τὸν βασιλέα. Ναί, εἶναι εὐγενεῖς καρδιαί·
πράξον ὡς βούλονται καὶ ὄρισον ἡμέραν·
τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον σου καὶ ὄχι νὰ ὑπο-
δεικνύης τὸ καθῆκόν του πρὸς τὸν Παντο-
δύναμον.

— Ὡ! Θεέ μου! Θεέ μου! ἐψιθύρισεν
ὁ Ἐρρίκος.

— Μεγαλειότατε, σὰς ἱκετεύομεν, εἶ-
πον οἱ τέσσαρες εὐπατρίδαι, ὑποκλιθέντες
καὶ γονυπετήσαντες.

— Λοιπόν, ἔστω. Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος
καὶ ὀφείλει ἡμῖν τὴν νίκην· πρὸς τούτοις
ὅμως, θέλομεν προκαλέσει αὐτὴν διὰ χρι-
στιανικῶν καὶ λελογισμένων μέσων. Ἀγαθοὶ
φίλοι, ἐνθυμήθητε, ὅτι ὁ Ζαρνὰκ ἐξεπλή-
κοντα πρὶν ἢ παλαίσῃ κατὰ τοῦ Λὰ Σικ-
τενεραι· οὗτος ἦτο ἐξοχος ξιφομάχος,
πλὴν ἐπέδωκε εἰς ἐορτὰς καὶ συμπόσια καὶ
ἐπετεκίθη γυναίκα, ἀποτρόπαιον ἀμάρ-
τημα! Ἐν βραχυλογίᾳ, ἤμαρτε πρὸς τὸν
Θεόν, ὅστις ἴσως, βλέπων τὴν νεότητά,
τὸ κάλλος καὶ τὴν ρώμην του, ἤθελε νὰ
σώσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Ζαρνὰκ ἔ-

κοψε τὴν κνήμην αὐτοῦ. Ἀκούσατέ μου,
εἰσερχόμεθα εἰς ἡμέρας κατανύξεως. Ἐὰν
ὑπῆρχε καιρός, ἤθελον ἀποστείλει εἰς τὴν
Ρώμην τὰ ξίφη ὑμῶν, ὅπως εὐλογησῆ αὐ-
τὰ ὁ ἅγιος πατήρ. . . Ἐχομεν ὅμως
τὴν θήκην τῶν λειψάνων τῆς Ἁγίας Γε-
νοβέφρας, ἣτις ἀξίζει τὰ καλλίτερα ἅγια
λειψάνα. Ἄς νηστεύσωμεν ὁμοῦ, ἄς σκλη-
ραγωγῆσωμεν τὸ σῶμα ἡμῶν καὶ ἄς ἐορ-
τάσωμεν τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς ἐορ-
τῆς τῆς Μετουσιώσεως, τὴν δ' ἐπιούσαν. . .

— Ἄ! Μεγαλειότατε, εὐχαριστοῦμεν,
εὐχαριστοῦμεν, ἀνεφώνησαν οἱ τέσσαρες
νεανία. . . ὥστε μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας.

Ἄρρησαν δ' εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βα-
σιλέως, ὅστις ἐνηγκαλίσθη αὐτοὺς αὐθις
καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ προσευχητήριόν του,
χύνων ἄφθονα δάκρυα.

Τὸ ἔγγραφο τῶν συμφωνιῶν εἶναι
ἔτοιμον, εἶπεν ὁ Κουέλος, μόνον δ' ἡ ἡμέρα
καὶ ἡ ὥρα λείπεται. Γράψον, Μωζιρόν,
ἐπ' αὐτῆς τῆς τραπέζης. . . διὰ τῆς γρα-
φίδος τοῦ βασιλέως· γράψον τὴν ἐπιούσαν
τῆς ἐορτῆς τῆς Μετουσιώσεως.

— Ἐγραψα, εἶπεν ὁ Μωζιρόν· ἀλλὰ
τίς θέλει κομίσῃ τὸ ἔγγραφο;

— Ἐγὼ, ἐὰν ἀγαπᾶτε, εἶπεν ὁ Σχικῶ,
πλησιάζας· πλὴν θέλω νὰ σὰς δώσω μίαν
συμβουλήν, μικροὶ μου· ἡ Αὐτοῦ Μεγα-
λειότης εἶπε περὶ νηστεϊῶν, σκληραγω-
γιῶν καὶ θήκης ἁγίων λειψάνων. . . Ταῦτα
εἶναι θαυμάσια ὡς εὐχαριστήρια μετὰ τὴν
νίκην, ἀλλά, πρὸ τοῦ ἀγῶνος, προτιμῶ
τὴν καλὴν τροφήν, τὸν γενναῖον οἶνον καὶ
τὸν ἐπὶ ὀκτῶ ὥρας τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυ-
κτὸς ὕπνον. Παρακαθήμενός τις ἐπὶ τρεῖς
ὥρας εἰς τὴν τράπεζαν, χωρὶς ὅμως νὰ με-
θύσῃ, ἀποκτᾷ εὐλυγισίαν τῶν νεύρων καὶ
τῆς χειρὸς. Μόνον ἐπιδοκιμαζῶ τὸν βασι-
λέα ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦ ἔρωτος,
ὁ ὁποῖος ἐκθηλύνει.

— Ἐὖγε, Σχικῶ! ἀνέκραξαν ὁμοφώνως
οἱ νεανία.

— Ὑγειαινείτε, μικροὶ μου λέοντες,
ἀπεκρίθη ὁ Γασκόνας πορεύομαι πρὸς τὸ
μέγαρον Βουσύ.

Ἀφοῦ προῦχώρησε τρία βήματα, ἐπέ-
στρεψεν.

— Ἀληθινά, εἶπε, μὴ ἐγκαταλείψητε
τὸν βασιλέα κατὰ τὴν ὥραιον ἡμέραν τῆς
Μετουσιώσεως· μὴ ὑπάγητε εἰς τὴν ἐ-
ξοχὴν· μείνατε εἰς τὸ Λαῦβρον συνησπισμέ-
νοι. Σύμφωνοι; καί· τῶρα ὑπάγω νὰ ἐκ-
πληρώσω τὴν ἐντολήν σας.

Ὁ Σχικῶ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν εἰς χεῖρας,
ἤνοιξε τὸν διαβήτην τῶν κνημῶν του καὶ
ἀπῆλθεν.

Π'

Ἡ Ἐορτὴ τῆς Μετουσιώσεως.

Κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν ὀκτῶ
ἡμερῶν, τὰ γεγονότα προπαρεσκευάζοντο,
ὡς ἡ τρικυμία ἐτοιμάζεται κατὰ τὰς εὐ-
δίας καὶ βαρείας ἡμέρας τοῦ θέρους.

Ὁ Μονσορῶ, ἀναλαθὼν μετὰ πυρετὸν
τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὥρων, κατεγίνετο νὰ
κατασκοπεύῃ τὸν κλέπτην τῆς τιμῆς του·
οὐδὲν ὅμως ἀνακαλύψας, ἐκρατύθη ἐν τῇ

πεποιθήσει, ὅτι ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιού ἐψεύδετο καὶ ὅτι ἔτρεφε κακοὺς σκοποὺς ὡς πρὸς τὴν Ἀρτεμίδα.

Ὁ Βουσὺ δὲν διέκοψε τὰς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μονσώρῳ ἡμερησίας ἐπισκέψεις του, μόνον δ' ἀπέσχετο τοῦ νὰ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῇ τὴν νύκτα, διὰ τοῦ παραθύρου, διότι εἰδοποιήθη ὑπὸ τοῦ Ρεμῆ περὶ τῶν συνεχῶν τοῦ κόμητος κατασκοπεύσεων.

Ὁ Σχικῶ διένειμεν εἰς δύο μέρη τὸν καιρὸν του, ὧν τὸ μὲν ἀφιέρωσεν ὑπὲρ τοῦ φιλάτου κυρίου τοῦ Ἑρρίκου Βαλοῶ. τοῦ ὁποίου ἀπεμακρύνετο, ὅσον δυνατὸν ὀλιγώτερον, ἐπαγρυπνῶν ἐπ' αὐτοῦ ὡς μήτηρ ἐπὶ τοῦ τέκνου τῆς, τὸ δὲ κατηνάλισκεν ὑπὲρ τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου τοῦ Γορανφλότου, τὸν ὁποῖον, μετὰ πολλοῦ κόπου, ἐπανεφέρει, πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν, εἰς τὸ μοναστήριον, ὅπου ὁ ἡγούμενος ὑπεδέχθη αὐτὸν ἀρίστα.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην τοῦ Σχικῶ ἐν τῇ Μονῇ, ἐγένετο πολὺς λόγος περὶ εὐσεβείας τοῦ βασιλέως καὶ ὁ ἡγούμενος ἐπεδείξατο μεγίστην εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα διὰ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν ἤθελε περιποιήσῃ εἰς τὴν Μονὴν, ἐπισκεπτομένη αὐτήν.

Αὕτη δ' ἡ τιμὴ ἤθελεν εἶναι τόσον μᾶλλον μείζων, ὅσον ὁ Ἑρρίκος, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἡγουμένου, εἶχε συγκατατεθῆ νὰ διέλθῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς καὶ τὴν τὴν ἐπιούσαν νύκτα ἐν τῷ μοναστηρίῳ.

Ὁ Σχικῶ ἐβεβαιώσῃ περὶ τούτου τὸν ἡγούμενον, ὅστις δὲν ἐτόλμα νὰ το πιστεύσῃ, οὗτος δέ, γινώσκων ὅτι ὁ Σχικῶ ἦτο τὸ οὐς τοῦ βασιλέως, προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Μονὴν, ὅπερ ὁ Σχικῶ ὑπεσχέθη νὰ πράξῃ.

Ὁ Γορανφλότος ἐμεγαλύνθη κατὰ δέκα σπιθαμὰς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν μοναχῶν, διότι ἐπέτυχε νὰ ἐφελευσθῆ τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην τοῦ Σχικῶ.

Ὁ Σχικῶ ἐπανήρχετο εἰς τὴν Μονὴν καὶ ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Γορανφλότου ἀσμενέστερον ἢ ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου, διότι ἔφερεν, ἐν τοῖς θυλακίοις καὶ ὑπὸ τὸν μανδύαν του, φιάλας σπανίων καὶ περιζήτητων ποιοτήτων οἴνου, ἐκλείετο δὲ μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ κελίῳ του ἐπὶ πολλὰς ὥρας, μετέχων, ὡς γενικῶς ἐλέγετο, τῶν ἐκστάσεων καὶ τῶν μελετῶν αὐτοῦ.

Τὴν προπαρμονὴν μάλιστα τῆς ἑορτῆς τῆς Μετουσιώσεως, διήλθεν ὀλόκληρον τὴν νύκτα ἐν τῇ Μονῇ καὶ, τὴν ἐπιούσαν, διεφημίζετο ἐν τῷ μοναστηρίῳ, ὅτι ὁ Γορανφλότος ἐπεισεν αὐτὸν νὰ γίνῃ μοναχός.

Ὁ βασιλεύς, κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, εἶδε κατὰ μαθήματα ξιφασκίας πρὸς τοὺς φίλους του, ἀναζητῶν μετ' αὐτῶν νέους ξιφισμοὺς καὶ ἀσχολούμενος ἰδίως ν' ἀσκήσῃ τὸν δ' Ἐπερών, κατέναντι τοῦ ὁποίου ἡ τύχη ἔταξεν τόσον δεινὸν ἀντίπαλον καὶ τὸν ὁποῖον ἡ προσέγγις τῆς ὠρισμένης ἡμέρας ἐνέβαλλεν εἰς πολλὰς μερίμας.

Πᾶς ὅστις ἤθελε διατρέξει τὴν πόλιν κατὰ τινὰς ὥρας τῆς νυκτός, ἤθελεν ἀπαντήσῃ, εἰς τὴν συνοικίαν τῆς Ἀγίας Γενοθέρας, παραδόξους μοναχοὺς, ὁποίους

περιεγράψαμεν εἰς τὰ πρῶτα κεφάλαια τοῦ ἱστορήματος ἡμῶν, οἵτινες ὁμοιάζον μᾶλλον πρὸς παλαιούς στρατιώτας ἢ πρὸς ρασσοφόρους.

Ἐπὶ τέλους, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εἰκόνης, ἠδυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν, ὅτι τὸ μέγαρον Γαίζην ἐγένετο μυστηριωδέστατον καὶ ἐνταυτῷ θορυβωδέστατον ἄντρον, φαινόμενον μὲν ἔρημον ἐξωτερικῶς, συχναζόμενον δ' ὑπὸ πολλῶν ἐσωτερικῶς. Καθ' ἑσπέραν, ἐγένοντο συνεδρία ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ αὐτοῦ, τῆς ὁποίας ἐκλειον ἐρημητικῶς τὰ παράθυρα· προηγούντο δὲ τῶν συνεδριῶν γεύματα, εἰς τὰ ὁποῖα προσεκλήθοντο μόνον ἄνδρες καὶ τῶν ὁποίων προήδρευεν ἡ δέσποινα δὲ Μονπανσιέ.

Εἴμεθα ἠναγκασμένοι ν' ἀναγράψωμεν τὰς λεπτομερείας ταύτας, τὰς ὁποίας εὐρίσκουμεν εἰς τὰ χρονικὰ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, διότι οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ματαίως ἤθελον ἀναζητήσῃ αὐτὰ εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς ἀστυνομίας.

Πραγματικῶς, ἡ ἀστυνομία τῆς ἀταράχου ἐκείνης βασιλείας οὐδὲ κἄν ὑπόπτειε τὰ συμβαίνοντα, μολοντί ἡ συνωμοσία ἦτο σημαντικὴ, ἐπίσης δ' οἱ περιπολοῦντες πολῖται δὲν ὑπόπτειον αὐτήν, διότι δὲν ἦσαν ἄνθρωποι νὰ μαντεύσωσιν ἑτέρους κινδύνους, πλὴν τῶν ἐκ τῶν πυροκαϊῶν, τῶν κλεπτῶν, τῶν ὑδροφόβων κυνῶν καὶ τῶν μεθύσων προερχομένων.

Ἰπὸ τοιαύτας περιστάσεις, ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα τῆς μεγάλης πανηγύρεως, τὴν ὁποίαν ἡ συνταγματικὴ κυβέρνησις κατήργησε καὶ ἤτις ἐκαλεῖτο ἑορτὴ τῆς Μετουσιώσεως.

Τὴν πρωίαν τῆς μεγάλης ἐκείνης ἡμέρας, ὁ καιρὸς ἦτο λίαν εὐθιός καὶ τὰ ἄνθη, δι' ὧν εἶχον ἐπιστρωθῆ αἱ ὁδοὶ τῶν Παρισίων, ἀνέδιδον τὰ εὐώδη ἀρώματά των.

Ὁ Σχικῶ, ὅστις, πρὸ δεκαπενθημερίας, ἐκοιμάτο ἐν αὐτῷ τῷ κοιτῶνι τοῦ βασιλέως, ἀφύπνισε τὸν Ἑρρίκον ἑνωρὶς καὶ πρὶν ἢ ἕτερος εἰσέλθῃ εἰς τὸν βασιλικὸν κοιτῶνα.

— Ἄ! καυμένη Σχικῶ, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεύς, τίνα ὄραν ἐξέλεξας νὰ μ' ἐξυπνίσῃ. Διέκοψας τὸ ἐπαγωγώτερον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον εἶδον εἰς τὴν ζωὴν μου.

— Καὶ τί ὄνειρεύεσο, τέκνον μου; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ.

— Ὅτι ὁ Κουέλος εἶχε διατρυπήσει τὸ στῆθος τοῦ Ἀντραγκέ καὶ ὅτι ὁ ἀγαπητός μοι φίλος ἐκόλυμβα εἰς τὸ αἷμα τοῦ ἀντιπάλου του. Ἄλλ' ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα. Ἄς ὑπάγωμεν νὰ προσευχθῶμεν, ὅπως τὸ ὄνειρόν μου πραγματοποιηθῇ. Κάλεσον, Σχικῶ, κάλεσον τοὺς θεράποντάς μου.

— Τί θέλεις;

— Τὸ κιλίκιον μου καὶ τὰς μαστίγας.

— Δὲν θὰ προῦτίμας καλὸν πρόγευμα; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ.

— Ἄσεβῆ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὅστις θέλεις νὰ παρευρεθῆς εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τῆς Μετουσιώσεως μετὰ τὸν στόμαχον πλήρη!

— Ἐχεις δίκαιον.

— Κάλεσον, Σχικῶ, κάλεσον.

— Ὑπομονή, εἶπεν ὁ Σχικῶ, εἶναι μόλις ἡ ὀγδοὴ τῆς πρωίας καὶ ἔχεις καιρὸν νὰ μαστιγώνωσαι μέχρι τῆς ἑσπέρας. Ἄς συνομιλήσωμεν πρῶτον· θέλεις νὰ συνδιαλεχθῆς μετὰ τὸν φίλον σου; σοὶ διδῶ τὸν λόγον μου ὡς Σχικῶ, ὅτι δὲν θὰ μετανοήσῃς, Βαλοῶ.

— Ἐστὼ! ἄς συνδιαλεχθῶμεν, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἀλλὰ τελειῶνε ταχέως.

— Πῶς θὰ δικαίρωσιν τὴν ἡμέραν ἡμῶν, τέκνον μου;

— Εἰς τρία μέρη.

— Πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἀρίστα. Ἄς ἴδωμεν τὰ τρία αὐτὰ μέρη.

— Πρῶτον, λειτουργία εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν-᾽Ωξροά.

— Καλῶ.

— Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸ Λουῆρον, πρόγευμα.

— Ἀρίστα.

— Ἐπειτα λιτανεῖαι μετανοούντων ἀνὰ τὰς ὁδοὺς μετὰ σταθμῶν εἰς τὰ κυριώτερα μοναστήρια τῶν Παρισίων, τῶν ὁποίων πρῶτον θέλει εἶναι τὸ τῶν Ἰακωβίων καὶ τελευταῖον τὸ τῆς Ἀγίας Γενοθέρας, πρὸς τὸν ἡγούμενον τοῦ ὁποίου ὑπεσχέθη νὰ διανυκτερεύσω ἐν τῷ κελίῳ ἐνός τινος ἀγίου, ὅστις θέλει διέλθῃ τὴν νύκτα, προσευχόμενος ὑπὲρ τῆς νίκης τῶν ὀπλων ἡμῶν.

— Τὸν γνωρίζω.

— Τὸν ἄγιον;

— Καλλίστα.

— Τόσον τὸ καλλίτερον θά με συνοδεύσεις, Σχικῶ, καὶ θὰ συμπροσευχθῶμεν.

— Ναί, ἔσο ἡσυχός.

— Τότε, ἐνδύθητι καὶ ἐλθέ.

— Περιμένε λοιπόν.

— Τί;

— Ἐχω νὰ σ' ἐρωτήσω ἀκόμη τινὰς λεπτομερείας.

— Δὲν δύνασαι νὰ μ' ἐρωτᾷς, ἐνῶ θὰ μ' ἐνδύωσι;

— Προτιμῶ νὰ το πράξω, ἐνῶ εἴμεθα μόνοι.

— Ἀλλὰ ταχέως, διότι ὁ καιρὸς παρερχεται.

— Ἡ αὐλή σου τί πράττει;

— Θά με ἀκολουθήσει.

— Ὁ ἀδελφός σου;

— Θά με συνοδεύσει.

— Ἡ σωματοφυλακὴ σου;

— Οἱ μὲν Γάλλοι φρουροὶ μετὰ τοῦ Κριλλίων θὰ με περιμένωσιν εἰς τὸ Λουῆρον, οἱ δ' Ἑλβετοὶ πρὸ τῆς θύρας τοῦ μοναστηρίου.

— Θυμάσαι! εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Δύναμαι νὰ καλέσω τοὺς θεράποντάς μου;

— Κάλεσον.

— Ὁ Ἑρρίκος ἐσήμανε κωδωνίσκον.

— Ἡ τελετὴ θὰ εἶναι ἐξαισία, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Ἐπιζῶ, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει εὐδοκήσῃ ἡμῖν, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Θά το ἴδωμεν αὔριον. Ἄλλ' εἰπέ μοι, Ἑρρίκε, πρὶν ἢ εἰσέλθωσιν οἱ θεράποντες, δὲν ἔχεις νὰ προσθέσῃς τι ἕτερον;

— Ὅχι. Μήπως ἐλησμόνησα λεπτομέρειάν τινα τῆς τελετῆς ;
 — Δέν σοι λέγω περὶ ταύτης.
 — Ἄλλὰ περὶ τίνος ;
 — Τιποτε.
 — Πλὴν μ' ἐρωτᾷς ; . . .
 — Ἐὰν ἔχῃς ἀποφασίσει ὀριστικῶς νὰ μεταβῆς εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Γενοθέφας.
 — Ἄναμφιβόλως.
 — Καὶ νὰ διανυκτερεύσῃς ἐκεῖ ;
 — Τὸ ὑπεσχέθην.
 — Λοιπόν, ἀφοῦ δὲν ἔχεις νὰ προσθέσῃς τι, ἐγὼ σοι λέγω, ὅτι ἡ τελετὴ σου δὲν μοι ἀρέσκει.
 — Πῶς ;
 — Ὅχι, καὶ ἀφοῦ γευματίσωμεν ; . . .
 — Ἀφοῦ γευματίσωμεν ;
 — Θὰ σοι ἀνακοινώσω ἄλλην διάταξιν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἐσκέφθην.
 — Ἔστω, συναίνω.
 — Καὶ ἂν δὲν συναινέσῃς, τέκνον μου, εἶναι τὸ αὐτό.
 — Τί ἐννοεῖς ;
 — Σοῦτ' ! ἰδοὺ οἱ θεράποντές σου εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.
 — Πραγματικῶς, οἱ θυρωροὶ ἠνέφωξαν τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθον ὁ κομμωτής, ὁ μυρεφός καὶ ὁ θαλαμηπόλος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, οἵτινες συγχρόνως ἐπελήφθησαν τῆς κομμώσεως τοῦ βασιλέως, ὁποῖαν περιεγράψαμεν αὐτὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔργου ἡμῶν.
 Ἐνῶ δ' ἡ κόμμωσις προσήγγιζεν εἰς τὸ τέλος της, ἀνηγγέλη ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ ἐξοχώτατος δούξ δ' Ἀνζιού.
 Ὁ βασιλεὺς ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος του, ἐτοιμαζόμενος νὰ ὑποδεχθῆ αὐτὸν μετὰ τὸ ἐπαγωγότερον μειδιάματά του.
 Ὁ δούξ συνωδύετο ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ, τοῦ δ' Ἐπερνῶν καὶ τοῦ δ' Αὐριλῦ.
 Ὁ δ' Ἐπερνῶν καὶ ὁ Αὐριλῦ ἔμειναν πρὸς τὰ ὀπίσω.
 Ὁ Ἐρρίκος, ἰδὼν τὸν εἰσέτι ὠχρὸν Μονσορώ, τοῦ ὁποῖου ἡ φυσιογνωμία ἦτο εἰπέρ ποτε φοβερά, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ κίνημα ἐκπλήξεως.
 Ὁ δούξ ἀντελήφθη ἐκεῖνου τοῦ κινήματος, τὸ ὁποῖον ἐπίσης δὲν διέφυγε τὸ βλέμμα τοῦ κόμητος.
 — Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δούξ, εἶναι ὁ κύριος δὲ Μονσορώ, ὅστις προσέρχεται νὰ ὑποβάλλῃ τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι τὸ σέβας του.
 — Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, τόσον δὲ μᾶλλον συγκινοῦμαι ἐκ τοῦ δεύματος τούτου τῆς ὑμετέρας ἀφοσιώσεως, ὅσον ἔχετε τραυματισθῆ, δὲν εἶναι ἀληθές ;
 — Ναί, Μεγαλειότατε.
 — Εἰς τὸ κυνήγιον ὡς μοι εἶπον.
 — Εἰς τὸ κυνήγιον, Μεγαλειότατε.
 — Τώρα ὅμως ἔχετε κάλλιον ;
 — Ἐθεραπεύθην.
 — Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δούξ, δὲν θὰ ἦτο ὑμῖν ἀρεστόν, ὅπως, μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν ἡμῶν καθηκόντων, ὁ κόμης δὲ Μονσορώ μεταβῆ νὰ ἐτοιμάσῃ ἡμῖν ὠραίαν θήραν εἰς τὰ δάση τῆς Κομπιένης ;

— Πλὴν, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ἀγνοεῖτε, ὅτι αὐριον . . .
 Ἐμελλε νὰ προσθέσῃ, ὅτι τέσσαρες τῶν φίλων μου μέλλουσι νὰ μονομαχήσωσι μετὰ τεσσάρων ἐκ τῶν ὑμετέρων, ἀλλ' ἐνεθυμήθη, ὅτι ἔδει νὰ τηρηθῆ τὸ πρᾶγμα μυστικόν καὶ δὲν συνεπλήρωσε τὴν φρασίν του.
 — Οὐδὲν γινώσκω, Μεγαλειότατε, ἀπὴντησεν ὁ δούξ, ἐν δ' ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θέλῃ νὰ με πληροφορήσῃ . . .
 — Ἦθελον νὰ εἶπω, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐρρίκος, ὅτι, ἀφοῦ πρόκειται νὰ διανυκτερεύσω ἐν προσευχῇ εἰς τὴν μονὴν τῆς Ἁγίας Γενοθέφας, ἴσως δὲν θὰ εἶμαι ἕτοιμος διὰ τὴν αὐριον ὅπως δήποτε, ὁ κύριος κόμης ἄς ἀπέλθῃ, διότι, ἐὰν μὴ αὐριον, θὰ θηρεύσωμεν μεθ' αὐριον.
 — Ἀκούετε ; εἶπεν ὁ δούξ πρὸς τὸν Μονσορώ, ὅστις ὑπεκλίθη.
 — Ναί, ἐξοχώτατε ἀπεκρίθη ὁ κόμης.
 Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, εἰσῆλθον ὁ Σχομβέργ καὶ ὁ Κουέλος, τοὺς ὁποῖους ὁ βασιλεὺς ὑπεδέχθη μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.
 — Μίχ ἔτι ἡμέρα, εἶπεν ὁ Κουέλος, χαιρετῶν τὸν βασιλέα.
 Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὁ Μονσορώ ἔλεγε πρὸς τὸν δούκα :
 — Μὲ στέλλετε εἰς ἐξορίαν, ὡς φαίνεται, ἐξοχώτατε.
 — Τὸ καθήκον τοῦ ἀρχικυνηγοῦ δὲν εἶναι νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ τῆς θήρας διὰ τὸν βασιλέα ; εἶπεν ὁ δούξ γελῶν.
 — Ἐννοῶ περὶ τίνος πρόκειται, ἀπεκρίθη ὁ Μονσορώ. Ἀπόψε λήγει ἡ ἑκατῆμερος προθεσμία, τὴν ὁποῖαν ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἤτήσατο παρ' ἐμοῦ, ἐπομένως ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης μᾶλλον προτιμᾷ νὰ μ' ἐξαποστείλῃ εἰς τὴν Κομπιένην ἢ νὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν της. Ἄλλ' ἄς προσέξῃ ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης, διότι, μέχρι τῆς ἐσπέρας, διὰ μιᾶς μόνης λέξεως, δύναμαι . . .
 Ὁ Φραγκίσκος ἤρπασε τὸν κόμητα ἀπὸ τῆς χειρός.
 — Σιωπήσατε, εἶπε, διότι, ἀπ' ἐναντίας, τηρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου.
 — Ἐξηγήθητε.
 — Ἡ ἀναχώρησις ἡμῶν θέλει γίνῃ κοινῶς γνωστή, διότι ἡ διαταγὴ ἐδόθη δημοσίως.
 — Λοιπόν ;
 — Λοιπόν, δὲν θέλετε ἀναχωρῆσαι, ἀλλὰ θέλετε κρυβῆ περὶ τῆς οἰκίας ὑμῶν τότε, ὁ ἀνὴρ, τὸν ὁποῖον θέλετε νὰ γνωρίσητε, νομίζων ὅτι ἀνεχωρήσατε, θέλει ἔλθῃ ; τὰ λοιπὰ ἀφορῶσιν εἰς ὑμᾶς, διότι ἐγὼ δὲν ἀνέλαβον ἑτέραν ὑποχρέωσιν.
 — Ἄ ! ἂ ! ἐν οὕτω γίνῃ, εἶπεν ὁ Μονσορώ.
 — Ἐχετε τὸν λόγον μου, εἶπεν ὁ δούξ.
 — Ἐχω τι περισσύτερον, εἶπεν ὁ Μονσορώ, τὴν ὑπογραφὴν σας.
 — Ναί, διάβουλε, τὸ ἤξεύρω.
 Ὁ δούξ ἀπεμακρύνθη, ὅπως πλησιάζῃ τὸν ἀδελφόν του.
 Ὁ Αὐριλῦ ἤγγισε τὸν βραχιόνα τοῦ δ' Ἐπερνῶν.
 — Ἐγινεν, εἶπε.

— Τί ; τί ἔγινεν ;
 — Ὁ κύριος δὲ Βουσύ δὲν θέλει μονομαχήσῃ αὐριον.
 — Ὁ κύριος δὲ Βουσύ δὲν θέλει μονομαχήσῃ αὐριον ;
 — Ἐγγυῶμαι.
 — Καὶ τίς θὰ τον ἐμποδίσῃ ;
 — Τί σας ἐνδιαφέρει ! ἀρκεῖ νὰ μὴ μονομαχήσῃ.
 — Ἐὰν τοῦτο συμβῆ, φίλτατε μάντις, χίλια σκούδα διὰ σας.
 — Κύριοι, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, τοῦ ὁποῖου ἡ κόμμωσις εἶχε τελειώσει, εἰς τὸν Ἁγιον Γερμανόν-Ὠξρούα.
 — Καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Γενοθέφας ; ἠρώτησεν ὁ δούξ.
 — Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς.
 — Πεισιθάτε ἐπ' αὐτό, εἶπεν ὁ Σχικῶ, περιζωννύμενος τὸ ξίφος του.
 Ὁ Ἐρρίκος ἐξῆλθεν εἰς τὸν διαδρομον, ἐν ᾧ περιέμενον αὐτὸν ἅπανα ἡ αὐλὴ του.
 ΠΑ'
Διαφώτισις τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ.
 Τὴν ἐσπέραν τῆς παραμονῆς, ἀφοῦ τὰ πάντα ὠρίσθησαν καὶ ἀπεφασίσθησαν μετὰ τῶν Γκιζη καὶ τῶν Ἀνδεγαυῶν, ὁ Μονσορώ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου εὔρε τὸν Βουσύ.
 Σκερθεὶς δ' ὅτι ὁ ἀνδρεῖος οὗτος εὐπατρίδης, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔτρεφε μεγίστην φιλίαν, διατελῶν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν τεκταινομένων, ἠδύνατο νὰ διακινδυνεύσῃ, ἔλαθεν αὐτὸν κατ' ἰδίαν.
 — Φίλτατέ μοι κόμη, τῷ εἶπε, μοι ἐπιτρέπετε νὰ σας δώσω μίαν συμβουλὴν ;
 — Πῶς ὄχι ; ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ μάλιστα σας παρακαλῶ.
 — Ἐὰν ἦμιν εἰς τὴν θέσιν ὑμῶν ἤθελον ἀπουσιάσει τῶν Παρισίων αὐριον.
 — Ἐγὼ ! Καὶ διατί ;
 — Τοῦτο μόνον δύναμαι νὰ εἶπω ὑμῖν, ὅτι ἡ ἀπουσία σας ἤθελε σώσει ὑμᾶς μεγάλης περιπλοκῆς.
 — Μεγάλῃς περιπλοκῆς ; ἐπανέλαθεν ὁ Βουσύ, παρατηρῶν ἀσκαρδαμυκτεῖ τὸν κόμητα τίνος περιπλοκῆς ;
 — Ἀγνοεῖτε τί μέλλει νὰ συμβῆ αὐριον ;
 — Καθ' ὀλοκληρίαν.
 — Εἰς τὴν τιμὴν σας ;
 — Εἰς τὴν τιμὴν μου ὡς εὐπατρίδου.
 — Ὁ κύριος δ' Ἀνζιού οὐδὲν ἐνεπιστεύθη ὑμῖν ;
 — Οὐδέν. Ὁ κύριος δ' Ἀνζιού δὲν μοι ἐμπιστεύεται εἰμὴ ὅτι δύναται νὰ λέγῃ μεγαλοφώνως καὶ δημοσίως.
 — Λοιπόν, ἐγὼ, ὅστις δὲν εἶμαι δούξ δ' Ἀνζιού καὶ ἀγαπῶ τοὺς φίλους μου χάριν αὐτῶν καὶ οὐχὶ χάριν ἑμαυτοῦ, λέγω ὑμῖν, φίλτατε κόμη, ὅτι ἐτοιμάζονται διὰ τὴν αὐριον σπουδαῖα συμβάντα καὶ ὅτι αἱ μερίδες τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού καὶ τῶν Γκιζη μελετῶσι πραξικόπημα, τοῦ ὁποῖου πιθανόν ἀποτέλεσμα θέλει εἶναι ἡ ἐκθρόνισις τοῦ βασιλέως.
 Ἐπεται συνέχεια.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Α'

ΝΑΙ ΚΑΙ ΟΧΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Β'

*Αποσπάσματα ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ
*Αγγέλου Παυλίδου.

Τῆ 13 Δεκεμβρίου 1885.

Ἡ χθεσινὴ ἡμέρα ὑπῆρξε δι' ἐμὲ ἀξιωματικῶς. Εἰς τὸν περίπατον ἐν πρώτοις μοῦ συνέβη ἐν μικρὸν ἐπεισόδιον, τὸ ὅποσον αὐτὸ μὲν καθ' ἑαυτὸ εἶνε ὅλως διόλου σύνθητος καὶ ἀσήμαντον, ἀλλὰ βρῦνει κάπως συνδεόμενον μὲ τὰ κατόπιν γεγονότα. Πρὸ ἐμοῦ ἐβάδιζον τρεῖς κυρίαί· ἡ χάρις τοῦ ἀναστήματος τῆς νεωτέρας μ' ἐκράτει ἀσυνειδήτως εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ὀπισθέντων, οὐδ' ἤθελον νὰ προτρέξω, ἀποστερούμενος οὕτω θεάματος, κατ' ἐμὲ, οὐχὶ τὸσφ κοινοῦ ἐν Ἀθήναις. Ἡμῖν βεβουθισμένους εἰς τὴν ἐνδόμυχον ἐρώτησιν, ἐὰν καὶ τὸ πρόσωπον τῆς νεκνίδος, τὸ ὅποσον δὲν εἶχον ἰδεῖ ἀκόμη, ἦτο ἀναλόγως φῶραιον πρὸς τὸ σῶμα, ὅτε μὲ ἀπέσπασε τῆς σκέψώς μου ἡ πτώσις τοῦ μανδηλίου τῆς—περικεντήτου μανδηλίου ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια πτυχοῦσι δίκην ἀνθους ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἐπωφελήθη τῆς περιστάσεως ἔτρεξα, τὸ ἦρπασα καὶ τὴν ἐπλησίασα πλαγίως κρατῶν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ μανδηλίον καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὸν πλόν μου· «Δεσποινίς, μὲ συγχωρεῖτε, σὰς ἔπετε τὸ μανδηλί» καὶ ὁ τόνος μου μετεῖχε κάπως ἐρωτήσεως. Τὸ πρῶτόν τῆς βλέμμα ἔπεσε ἐπὶ τοῦ ρινομάκτρον, τὸ δεύτερον ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, τὸ τρίτον πάλιν ἐπὶ τοῦ ρινομάκτρον καὶ τὸ τέταρτον ἐπ' ἐμοῦ.—«Ἄ! ναὶ! σὰς εὐχαριστῶ, κύριε» καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸ κοκκῶδες χειρόκτιον, μὲ τὸ ἐρασμιώτερον μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων. Ὑπεκλίθη καὶ τὰς ἀφῆκα νὰ προχωρήσωσι. Μοὶ ἐφάνη περίπου εἰκοσκέτις· ἀλλὰ καὶ δεκαοκταέτις ἂν μ' ἐβεβαίουν ὅτι εἶνε δέν θ' ἀντέτεινα ἐπὶ πολὺ· τὸ δὲ πρόσωπόν τῆς, σύνοφρον κατ' ἀρχὰς ὑπ' ἐλαφρῶς ἐκπλήξεως· καταυγασθὲν κατόπιν ὑπὸ τοῦ εὐγνώμονος μειδίαματος, μοὶ ἐφάνη—καὶ ἦτο—τόσον ὠραῖον. Ὡστε ἔπαυσα νὰ θαυμάζω ὑπερμέτρως τὸ ἀνάστημά τῆς.

Τὸ ἐσπέρας ἤμην προσκεκλημένος εἰς τὴν χορευτικὴν ἐπιπέριδα τοῦ κ. Σπυρίδωνος Α***, ὑψηλοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ οἰκογενειακοῦ φίλου ἐορταζόντος. Τὴν ἐνάτην ὅτε μετέβην, δύο αἰθουσαι ἦσαν πλήρεις κυριῶν καὶ κυριῶν. Τὰ πλεῖστα τῶν προσώπων μοὶ ἦσαν καὶ ἐξ ἄλλων τοιούτων συναθροίσεων γνωστά, ἐκ δὲ τῶν ἀγνώστων οὐδὲν μοὶ ἐφάνη παρέχον τί τὸ ἐκτακτον, διὰ τοῦτο οὐδεμίαν ἐπεδίωξα σύστασιν. Ἀφ' οὗ συνωμίλησα μετὰ τινων κυριῶν καὶ δεσποινίδων περὶ τῶν

δεινῶν πραγμάτων τῆς πατρίδος καὶ τῶν γελοιογραφιῶν τοῦ Ἄστεος—χάρις εἰς τοὺς Βουλγάρους ὁμιλοῦσι τὸρα καὶ αἱ κυρίαί πολιτικῶς—ἀπεχώρησα εἰς τὸ καπνιστήριον διὰ νὰ διέλθω ἐν ἐλευθεριώτερῳ ὁμιλίᾳ μετὰ τῶν φίλων μου τὸ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ χοροῦ διάστημα.—Δὲν εἶμι οὔτε ἐγωῖστῆς οὔτε φίλατος· ἐν τούτοις δὲν τολμῶ νὰ κρύψω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου τοῦλάχιστον πόσον μ' εὐχαριστεῖ ὁ ψιθυρὸς τὸν ὅποσον ἐγείρει ἡ ἐμπράνις μου εἰς πᾶσαν ὁμήγουριν, καὶ τὸ κράτος, τὸ ὅποσον ἀσκῶ ὑπέροχος, ἐφ' ὅλων σχεδὸν τῶν προσώπων, μεθ' ὧν ἐρχομαι εἰς συναφειαν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ φύσις ἐφάνη πρὸς ἐμὲ μήτηρ φιλοστοργοτάτη, ὅτι ἡ τύχη μ' ἠνύνησεν ὅσον ὀλίγους· ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν μου θέλησιν καὶ τὴν ἐπιμονὴν καὶ τοὺς πόνους δὲν ὀφείλω ὀλίγον τοῦ τελείου ὄλου, τὸ ὅποσον ἔχω τὴν εὐδαιμονίαν νὰ ἐπιδεικνύω. Μετ' εὐλιχρινείας καὶ ὑπὸ τὸ φῶς αὐστηρῶς ἀληθείας ἔχω τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ διαγράψω τὴν εἰκόνα μου. Μετὰ τῆς αὐτῆς παρρησίας ὁμολογῶ ὅτι δὲν διαθρύπτεται ὀλίγον καὶ τὸ ἐν μέρει φιλάρεσκον τοῦ χαρακτῆρός μου, ἀλλὰ πταίω ἐγώ; Μόλις ἔχω εἰκοσιν ἔτη καὶ μετ' ὀλίγους μῆνας θὰ ἦμι διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς. Εἶμι ὠραῖος, καθὼς μοὶ λέγουσιν ὅλοι, μέχρις ὑπερβολῆς καὶ τεῖνω νὰ τὸ πιστεύσω, διότι δὲν μοὶ το λέγει μόνον ὁ καθρέπτης· πέρσι, γερμανὸς περιηγητῆς, χωρὶς νὰ με γνωρίζῃ, μοὶ ἐζήτησε θερμοῦ τὴν φωτογραφίαν μου εἰς ἀνάμνησιν «einer wunderbaren griechischen Schönheit», ὧς μοὶ ἔλεγεν. Ὑπὸ ἔποψιν πνευματικῆς ἀναπτύξεως εἶμαι πολὺ ἠεχριστημένος ἐξ ἑαυτοῦ. Ὅμιλῶ τὴν Γαλλικὴν, τὴν Ἰταλικὴν, τὴν Ἀγγλικὴν καὶ τὴν Γερμανικὴν, μεθ' ὅσης εὐκολίας καὶ τὴν μητρικὴν μου γλῶσσαν· ὑπὸ ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν ἐλπίζω τὸ ἀριστα εἰς τὰς ἐξετάσεις μου, καὶ ὑπὸ ἐλαφρὸν εὐφυολογικῶν πνεῦμα τὰ ἀθρα μου εἶνε ἐπιζήτητα εἰς τὰ σατυρικὰ φύλλα καὶ τὰ λογοπαίγνια μου διατρέχουσι θριμβευτικῶς τὰς αἰθούσας. Ἀπὸ τοῦδε ἡ φήμη μου ὧς συγγραφέως εἶνε ἀρκετὰ διαδεδομένη, καὶ ἐκ τοῦ ἐκδοθέντος τόμου τῶν διηγημάτων μου, αἱ ἐφημερίδες διαβλέπουσιν ἐν ἐμοὶ περιφανὲς φιλολογικὸν μέλλον. Ἡ κοινωνικὴ μου θέσις εἶνε ζηλευτῆ· ὁ πατήρ μου εἶνε μεγάλεμπορος· ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου θὰ μερισθῶμεν τὴν ἐκ τινων ἑκατομμυριῶν συνισταμένην περιουσίαν του. Ἡ φύσις μου καὶ ὁ χαρακτῆρ μου μοὶ ἐξασφαλίζουν τὴν ἡρεμίαν τῆς ψυχῆς, τὴν ἐπανάψουσιν τῆς συνειδήσεως, ἀλλ' ὅχι καὶ τὴν γαλήνην τοῦ πνεύματος. . . . Οὐδένα βλέπω, οὐδένα εἶμι ἱκανὸς νὰ μισήσω· ἀγαπῶ μόνον ὑπερανθρώπως, αἰσθάνομαι βαθέως καὶ ζωηρῶς καὶ σκέπτομαι πολὺ, τοῦθ' ὅπερ διαταράσσει τὴν γαλήνην τοῦ πνεύματος. Τέλος πάντων μόνον ἑμαυτὸν βλασάνίζω, καὶ ἐὰν παλαιῶ ἐντός μου, ἡ πάλι τὰ ἐντόσθια μου μόνον σπαράσσει.

Δὲν δύναμι νὰ ἐννοήσω τὴν πρὸς περι-
αυτολογίαν τῶσιν, τὴν ὅποιαν παρὰ τὸ σύν-

θητος δεικνύω σήμερον ἀκατάσχετον. Εἶνε ἴσως ψυχολογικὸν φαινόμενον, τὸ ὅποσον ἠγνῶν μέχρι τοῦδε· ἀλλὰ σταθμίζει τις ἐαυτὸν, φαίνεται, καὶ ἀναμετρεῖ τὰς δυνάμεις του, ὅταν μελετᾷ σοβαρότερον τι ἐπιχειρήμα· πρὸ πάντων ὅταν ἀγαπᾷ καὶ ριψοκινδυνεύῃ νὰ μάθῃ τὸ ναὶ ἢ τὸ ὄχι τῆς κόρης. . . . Ἄλλ' ἐπιστρέφω εἰς τὸν χορὸν.

Ἀνέκρουε τὸ κλειδοκύμβαλον τὸν πρῶτον βαλισμὸν, ὅταν ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἰθουσαν. Εὐάριθμα ζεύγη ἐσταθμίζον ἤδη ὑπὸ τοὺς περιπαθεῖς ἤχους τοῦ Dolores, οὗς ἀπέσπων ἀπὸ τῶν πλῆκτρων τοῦ ὄργάνου αἱ καλλιτεχνικαὶ χεῖρες τῆς ἐξαδέλφης μου Ἀγλαίας. Θαυμάζω τὴν μουσικὴν ἰδιοφυίαν αὐτῆς τῆς κόρης περισσότερον τῆς καλλονῆς τῆς, ἂν καὶ τὰ δύο παρ' αὐτῆ, λέγουσιν, εἶνε ἐξίσια. Ταλαιπῶρος καρδιά! ἀγαπᾷ τὸν φίλον μου Κωνσταντῖνον, ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἰσέβρει πόσον ἀνταγαπᾶται. . . . Παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον ἐκάθητο νεκνίς τις, προσηλοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς ἐξαδέλφης μου, διότι θὰ τὴν ἔτερεπε, φαίνεται, ἡ προσπάθεια τῆς ἐκτελέσεως, ἐνίστε ὑπακούουσα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ βοηθοῦσα μετὰ πολλῆς τέχνης. Ὅταν ἀνήγειρε τὸ βλέμμα καὶ τὸ διήυθνε λάμπον ἐπ' ἐαυτῶν, ἀνεγνώρισα μετ' εὐχαριστοῦ ἐκπλήξεως τὴν κόρην τοῦ περιπάτου. Τὴν ἔβλεπον ἀκόμη, ὅταν μ' ἐπλησίασεν ἡ οἰκοδέσποινα· «Ποῦ βλέπεις;» μὲ ἠρώτησε, καὶ πρὶν ἢ προσφῆσαι ν' ἀπαντήσω συμπραχούρουσά με, «Ἄ! ἐλησμόνησα, ἔλα μαζί μου!» εἶπε καὶ μ' ἔφερε παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον.

— Νὰ σας συστήσω τὸν καλλίτερό μας καθάλλετρο. Ὁ κύριος Ἀγγέλος Παυλίδης. . . ἡ δεσποινίς Ἰουλίττα Γεωργιάδου.

Ὑπεκλίθη καὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρα, τὴν ὅποιαν μοὶ ἔτεινε πρῶτη.

Τῆ βοήθειά τῆς εὐγενοῦς οἰκοδεσποίνης ἠνοίχθη κατόπιν τῆς συστάσεως· συνομιλία, τὴν ὅποιαν προσεπάθουν νὰ καταστήσω ζωηράν.

— Καὶ εἰσθε κόρη τοῦ ἱατροῦ τοῦ Γεωργιάδου; τὴν ἠρώτησα μετὰ τινα ἄλλα ἀσήμαντα περὶ χοροῦ καὶ Βουλγάρων, ἐν ᾧ ἡ οἰκοδέσποινα ἀπεσῦρετο διὰ νὰ περιποιηθῇ ἄλλους προσκεκλημένους.

— Ὅχι, τοῦ συνταγματάρχου τοῦ μηχανικοῦ.

— Καὶ πῶς δὲν σας εἶχα ἰδεῖ μέχρι τοῦδε οὔτε ἐδῶ, ποῦ συναζόμεθα συχνά, οὔτε εἰς τὸν περίπατον;

— Δὲν ἔμεινα εἰς τὰς Ἀθήνας, κύριε· διήλθα τὸ θέρος εἰς Κέρκυραν καὶ τὸ φθινόπωρον εἰς Ζάκυνθον· μόλις πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἦλθα· ἄλλως τε ἐδῶ μὲ τόσον κόσμον εἰμπορούσατε νὰ με ἰδῆτε πολλάκις χωρὶς νὰ προσεῖχητε.

— Σὰς; ἀδύνατον! ἀνερώνησα. Σήμερον διὰ πρῶτην φοράν σὰς συνήντησα εἰς τὸν περίπατον, ἀλλὰ καὶ μετὰ χίλις ἔτη ἂν σας ἐπανέβλεπον θὰ σας ἀνεγνώριζα.

— Ἴσως ἔνεκα τοῦ μικροῦ ἐκείνου ἐπεισοδίου· αὐτὸ ὅμως δὲν με κολακεύει.

Ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι δὲν εἶμαι ὠραία, ὦστε ἡ ὠραιότης νὰ παρυσιάζῃ αὐτὸ τὸ ἔκτακτον, ὑποθέτω ὅτι κατὰ τί τὸ ἐλαττωματικὸν θὰ ἦνε τὸ ἀλησμόνητον ἐπὶ τοῦ ἀτόμου μου.

— Σὺς εὐχάριστῶ, δεσποινίς, διὰ πολὺ εὐγενεῖς τρόπου μὲ ἐλέγγυε παρειατραπέντα... ἡ ὁμιλία μου ἦτο ἴσως ἀτοπος, ἀλλ' εἰλικρινῆς, πιστεύσατέ το... Καί... διήλθατε τὸ φθινόπωρον ἐν Ζακύνθῳ, εἶπατε, ὥστε θὰ ἐγνωρίσατε καὶ τὴν οἰκογένειάν μου.

Οὕτως ἐξηκολούθησεν ἡ πρώτη αὐτῆ συνομιλία, εἰς τὸ θέλητρον τῆς ὁποίας ἐνετρήθησεν ἐπὶ μακρὸν, οὐδόλως φροντίζων περὶ τῶν ἄλλων, ἐν ἐκστάσει σχεδὸν πρὸ τῶν μελανῶν ὀφθαλμῶν μὲ τὸ ἤρεμον καὶ βραδύ ἐκεῖνο βλέμμα, πρὸ τῶν κοραλλίων χειλέων, ἀφ' ὧν ἐξήρχοντο οἱ λόγοι, εὐηχότεροι τοῦ ἀνακρουομένου στροβίλου, δὲν ἐγνώρισε τὴν οἰκογένειάν μου, ἀλλὰ συνήντησε κάπου τὴν μητέρα μου μίαν ἄλλην φορὰν τῇ ἔδειξαν τὴν οἰκίαν μας, διότι ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τῆς ἐνῶ διήρχετο καὶ ἠρώτησεν ἡ Ζακύνθος τῇ ἐφάνη ἀξιόλογος· ὁ τόπος ἐξαισιος, ἡ κοινωνία λαμπρά. Αὐτὰ καὶ ἄλλα μοὶ διηγεῖτο ἡρέμα καὶ σιγαλῇ τῇ φωνῇ, ἐν ᾧ παρήλυτον ὡς μακινόμενα τὰ ζεύγη τῶν χορευτῶν, ὑπὸ τοὺς φαιδρούς ἤχους τοῦ κλειδοκουμβάλου, ἐν τῷ φωτὶ τῶν λαμπτήρων καὶ τῶν κηρίων, ἐντὸς τῆς εὐώδους καὶ ἡδυπαθοῦς ἀτμοσφαιρας τῶν αἰθουσῶν, ἀτινα πάντα οὔτε ἔβλεπον, οὔτε ἤκουον, οὔτε ἠσθάνομην πλέον.

— Θὰ ἐζήτητε ἄρα γε εὐτυχῆς εἰς τὴν Ζακύνθον; τὴν ἠρώτησα αἰφνης, ἀγνοῶ ὑπὸ τίνος ὀρμηθεῖς.

Μὲ εἶδεν ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα διὰ βλέμματος ἰδιάζοντας.

— Καὶ καὶ καὶ ὄχι! μοὶ ἀπήντησε καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν Ἀγλαίαν, ἐπαναρρίπτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν πλήκτρων, ἐν τεχνικῇ ὑποκρούσει.

Ἐν ᾧ ἠτοιμαζομένη νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξηγησὶν τῆς αἰνιγματώδους ἀπαντήσεως, μὲς ἐπλησίασεν ἡ οἰκιδέσποινα.

— Τὰ παρκατέ, βλέπω, ἀπόψε, εἶπε· μὰ νὰ μὴ τον πιστεύης πολὺ, Ἰουλίκα μου, εἶνε ὀλίγον ὑπερβολικὸς καὶ ταχύς εἰς αἰσθημάτων· κάθε κορίτσι ποῦ γνωρίζει ἀμέσως καὶ θὰ το φορτωθῇ μὲ τρυφερότητας καὶ ἐξομολογήσεις...

Ἡ Ἰουλίκα ἐγέλασε μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀφέλειαν τοῦ κόσμου.

— Παιζετε πιάνο; μὲ ἠρώτησεν ἀκόμη γελῶσα.

— Ὀλίγον! ἀπήντησα, ἀλλ' ἠσθάνθη τὸ αἶμα ἀναδαίνον εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶδεν τὸ πρόσωπόν μου εἰς τὸν ἀπέκταντι καθρέπτην, ἐρυθρότερον τοῦ φορέματος τῆς Ἰουλίκας. Συνησθάνθη χωρὶς νὰ γνωρίζω δικτὶ, ὅτι μέγα κακὸν μοὶ προϋξέει ἡ κ. Α*** μὲ τὰς ἀνόστους εὐφρολογίας τῆς. Ἀπὸ χθὲς ἀπεφάσισα ἀμετακλήτως τὴν τύχην τῆς· εἰς μάτην ἀναλίσκεται εἰς ἐρωτοτροπίας, ἐγὼ οὐδέποτε θὰ τῇ παραχωρήσω ὅ,τι μοῦ ζητεῖ. Ἄς ἦτο ὀλιγώτερον ζηλότυπος...

Ἄμηνάμου τῷ ὄντι θέσεως μ' ἐλύτρωσε τότε εἰς φίλος μου, θεῖς ὄπισθεν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου μου καὶ ἀπαγγείλας τὸν στίχον τοῦ Σουρῆ, κοινότατον ἀπὸ τινος:

Ἐγάλασε τὸ status quo... δὲν πάει νὰ χαλάσῃ;

— Ἐκεῖνος ποῦ τὸ χάλασε ἄς ἔλθῃ νὰ το φτειάσῃ! ἀπήντησα καὶ ἠγέρθη μειδιῶν ἀλλὰ μένος καὶ ἄλγος ἀποκομίζων...

— Σοῦ γράφει πότε θὰ ἔλθῃ ὁ κύριος Οἰκονόμου; μὲ ἠρώτησε περὶ τὸ τέλος τοῦ χοροῦ ἢ ἐξαδέλφη μου.

— Ὁ Κωνσταντῖνος; θέλει νὰ μείνῃ καὶ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου εἰς τὴν Ζακύνθον διὰ τὴν ἑορτήν... ἀλλὰ μετὰ δύο ἐβδομάδας τὸ πολὺ θὰ ἦσαι εὐτυχῆς!

Τὸ κτύπημα ἦτο ἀπότομον.

— Ἀνόητε! μοῦ ἀπήντησε πλήρης χόλου, κοντεύεις νὰ γράσῃς καὶ ἀκόμη δὲν ἔμαθες νὰ φέρεσαι.

— Μὰ... μεταξύ μας τόρα;

— Τί μεταξύ μας;... μόνον ἐμέ; ἔτσι τῆς· πειράζεις ὅλες, ἀναίσχυντε!

Εἶπε καὶ ἔφυγε.

Ταλαίπωρος Ἀγλαία! Τὸν ἀγαπᾷς ἐμμανῶς τὸν ἀναίσθητον· ἀλλὰ πῶς νὰ σου εἴπω ὅτι δὲν σ' ἀγαπᾷ; Ἀχ! δὲν σ' ἀγαπᾷ! φοβοῦμαι μήπως εἰς τὸν ἐλάχιστον ὑπαινιγμὸν μου πέτης νεκρὰ ἐκ συγκοπῆς. Εἶθε νὰ μὴ ἀνατείλουν ποτὲ αἱ μαῦραι ἡμέραι, τὰς ὁποίας σοῦ προβλέπω, πτωχὴ μου ἐξαδέλφη!...

Τῆ 20 Δεκεμβρίου.

... Μία μόλις παρήλθεν ἐβδομάς ἀφ' ὅτου τὴν ἐγνώρισα καὶ βλέπω μετὰ λύπης μου ὅτι ἐγενόμην παρὰφορος ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος. Εἰς τὴν ἐσπερίδα τὴν ὁποίαν ἔδωκε χθὲς ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τῆς μοὶ ἐφάνη πρὸ πάντων καλλονή... φῶς... μαγεῖα! Ἡ περιβολὴ τῆς ἐξῆρε μέχρι σκανδαλοῦ τὰ θέλητρά τῆς· ἡ ἐσθὴς τῆς βραχεῖα καὶ πολυπύχτος ἐξ ἐρυθροῦ ζωηροῦ ὀφράσματος, ἐκοσμεῖτο διὰ μεταξίων ὁμοιοχρῶμων κοσμήτων· ἐπαίνοντο οἱ μικροῖτις πόδες ἀεικίνητοι καὶ ἐσφιγμένοι μετὰ χάριτος ἐντὸς πυρῶν περικνημίδων καὶ στιλπνῶν πεδίλων. Στενὸν καὶ βραχὺ ἀμπέχανον ἐκ λευκοτάτου ὀλοσηρικοῦ περιέσφιγγε καὶ ἐκόλπου ἐπαφρόδιτον τὸ στήθος, ὑπερκρίνετο δὲ λάμπον ὑπὸ δεύτερον ἀμπέχανον ἐκ πυρροῦ δικτυωτοῦ ὀφράσματος. Γλυκεῖα ὀπταπάτη παρήγετο ἐκ τούτου ἐνόμιζε, ὅτι ἀνωθεν ἦτο γυμνὴ μακρόθεν δὲν διέκρινε τὸ ὀλοσηρικόν καὶ σοὶ ἐφάνετο ὅτι σάρκες στιλπναὶ καὶ λεῖκι ἐσελαγίζον ὑπὸ τὸ πλέγμα καὶ προὐκκλουν ἡδυπαθεῖς τὰς σκέψεις καὶ τὰ βλέμματα... Ἡ κόμη τῆς, μελανὴ ὡς κόρακος πτερόν καὶ κοσμομένη δι' ἐρυθρὰς καμελίας, ἦτο μετὰ τόσης χάριτος ἀναδεδεμένη, ὥστε ἐδύνατο νὰ εἴπῃ τις μετ' ἐπιφυλάξεως ὅτι ἐξωραΐζε τὸ πρόσωπον — διότι ἀμφιβάλλω ἂν ὑπάρχη τι ὑπὸ τὸν ἥλιον ἰκανὸν νὰ ἐξωραΐσῃ τὸ μάγον καὶ γλυκὺ ἐκεῖνο πρόσωπον.

— Ἀπόψε, Ἰουλίκα, εἶσαι ἄγγελος! ἐτόλμησα νὰ τῇ ψιθυρίσω, ἐν ᾧ μοὶ προσέφερε κύπελλον τεύου.

— Σὺ εἶσαι ἄγγελος! ἀπήντησε παίζουσα μὲ τὸνομά μου, καὶ ἔψαυσε μετ' ὀλίγον τὸ μανδηλίον τῆς, τὸ ἐπιδεικνύον τὰς περικεντήτους πτυχὰς τοῦ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς. Μήπως ἄρα γε ἤθελε νὰ μου ὑπενθυμίσῃ τὴν σκηνὴν τοῦ περιπάτου;

Δὲν πρέπει νὰ ἐρωτῶ ἂν μάγκαπᾷ, ἀλλ' ἐν γνωρίζῃ ὅτι τὴν ἀγαπῶ. Περὶ τούτου ἀμφιβάλλω ἂν ἔλθῃ στιγμή νὰ γνωρίσῃ καλῶς τί αἰσθάνομαι δι' αὐτὴν, δὲν ἔχω πλέον νάνησυχῶ περὶ τῆς τύχης μου· θὰ μάγκαπῆ; φαίνεται εἰς τοῦτο διατεθειμένη. Φοβοῦμαι ὅμως μήπως δὲν ἐκλαμβάνῃ ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψὴν τὰς ἐκδηλώσεις μου· νομίζω ἴσως ὅτι χαριεντίζομαι καὶ μαζὶ τῆς ὅπως καὶ μὲ τὰς ἄλλας· εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς τοιαύτης πεποιθήσεως θὰ συντέλεσε περισσότερον βέβαια τοῦ δέοντος καὶ ἡ Κ^a Α*** μὲ τὰς ὠραίας τῆς συστάσεις. Ἀχ! ἀκριβὰ θὰ μοῦ το πληρῶσῃ...

— Μὰ δὲν θὰ μοῦ ἐξηγήσετε λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ καὶ καὶ ὄχι; ἐπιμένω ἀκόμη νὰ ἐρωτῶ τὴν Ἰουλίαν.

— Οὐδέποτε, δύνασθε μόνος σας νὰ το ἐνοήσετε· μοὶ ἀπήντησε χθὲς.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω ὕλην σκέψεως... εἶναι ἀδύνατον νὰ λύσω αὐτὸ τὸ αἰνίγμα.

— Τὸ μέλλον θὰ σας δώσῃ περιμένετε.

Περιμένω. Ἀλλὰ πῶς ἤθελα ἀπὸ χθὲς ἀκόμη νὰ σφραγίσω τὸ ἀγαλματώδες ἐκεῖνο χεῖλος μ' ἐν φίλημα!

Ναὶ καὶ Ὅχι! κατήντησε πλέον τὸ σύνθημά μας. Αἰσθάνεται εὐχαρίστησιν νὰ το ἐπαναμβάνῃ εἰς πᾶσαν συνάντησιν καὶ νὰ με βασιανίζῃ διὰ τοῦ μυστηρίου, τὸ ὁποῖον ἀπέδωκεν εἰς λέξεις τυχαίως ἴσως καὶ ἀκάκως ριφθείσας. Νομίζω εὐκολον καὶ ἐγὼ νὰ λαμβάνω τὰς λέξεις ταύτας βοηθοῦς εἰς τὰς ἐξομολογήσεις μου· συχνάκις προσφέρω καὶ καὶ ὄχι καὶ εἰς μὲν τὸ καὶ δεικνύω ἐμαυτὸν, εἰς δὲ τὸ ὄχι ἐκείνην.

— Τὸ ὄχι δὲν ἀνήκει εἰς ἐμέ· μοὶ εἶπε χθὲς.

— Ἄλλ' οὔτε καὶ τὸ καὶ τῇ εἶπον.

— Καὶ τὰ δύο ἠνωμένα τὰ παραδέχομαι: καὶ καὶ ὄχι!

— Πάλιν τὸ αἰνίγμα!

— Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται νὰ το λύτῃς.

Καὶ οἱ τοιοῦτοι διάλογοι, σκοτεινοὶ, διαφορούμενοι, πλήρεις ὑπαινιγμῶν, μετὰ τόνου ἰδικιτέρου ἀνταχλασσόμενοι, συχνοὶ ὅμως καὶ ἀμφοτέρωθεν ἐπιζητούμενοι, με κρατοῦσι μετέωρον καὶ ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἀλλὰ μὲ κατατέρπουσιν. Ἐπιθυμῶ νὰ ἐπέλθῃ ταχέως ἡ διαλευκάνσις τοῦ ζητήματος, ἢ διευκρίνισις τῆς θέσεώς μας καὶ τῶν πρὸς ἀλλήλους αἰσθημάτων, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι δὲν μοὶ ἀπερρέκει ὄλως διόλου αὐτὸ τὸ μάγον καὶ καὶ ὄχι τῆς Ἰουλίκας.

22 Δεκεμβρίου.

Μοὶ εἶπον πολλὰ περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς. Τὸ γνωρίζω· ὁ κόσμος εἶνε πρόθυμος εἰς πληροφορίας, πρὸ πάντων ὅταν αὐταὶ δύνανται νὰ μειώσωσι τὴν ὑπόληψιν ἣν ἐσηματίσεν τις περὶ προσώπου μολις πρὸ ὀλίγου γνωστοῦ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ παρελθόντος του. Ὁ βίος τῆς, μοὶ εἶπον, εἶνε

σειρά ἀδιάσπαστος ἐρωτικῶν περιπετειῶν καὶ σκανδάλων. Ἔσχε πολλοὺς ἐραστὰς καὶ πολλοὺς μνηστῆρας· ἀλλ' ἡ τύχη ἐφάνη παραδόξως δύστροπος, καὶ τὸ ὄρατον τοῦτο πλάσμα, ἂν καὶ παρῆλθε προφανῶς τῆς ἀνθηρότητος τὴν ἡλικίαν, δὲν ἐγένετο εἰσέτι κτῆμα ἐνός, ἀλλὰ δύναται ν' ἀνήκη εἰς πάντας ὄσους τέρπει ἡ ἀθῶα καλλονὴ τῆς παρθένου. Πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ἰδικῶν μου—ἂν καὶ ἀποβάλλω τόρα τοῦ ἔρωτος τὸ πρῆσμα, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἔσως ἄλλοτε τὴν βλέπω—ἡ ὑπόληψις τῆς οὔτε αὐξάνει οὔτε μειοῦται· εἰζεύρω καλῶς ὅτι κόρη τόσον ὠραία, ὅπως ἡ Ἰουλία, εὐμοιροῦσα κοινωνικῆς θέσεως καὶ ἀνατροφῆς ἐλευθέρως δὲν δύναται πάντοτε νὰ ποφύγη τὰ βέλη καὶ τὰς παγίδας, εἰς ἃς εἶνε ἐκτεθειμένη. Ἐὰν ἀνταπεκρίθη εἰς τὸ θερμὸν αἶσθημα τούτου, ἐὰν ἐνέδωκεν εἰς τὰς ἐρωτικὰς ραδιουργίας ἐκείνου, ἐὰν δὲν ἐδυνήθη ν' ἀντιστῆ πρὸ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ ἄλλου, ἐὰν ἠγάπησεν, ἔπαθεν, ἔκλαυσε, ἰκέτευσεν, πρέπει διὰ τοῦτο νὰ στιγματισθῆ καὶ νὰ κυλισθῆ κατὰπτυστος ἀπὸ τοῦ ὑποβάθρου τὸ ὅποιον τῆ ἐγείρει ἡ συνειδήσις μου; Πρὸ παντὸς θέλω νὰ ἦμαι ἀνώτερος τῶν κοινωνικῶν προλήψεων. Τὴν ἀγαπῶ. Τὸ ἀτυχὲς παρελθόν τῆς εἶνε εἰς λόγος ἀκόμη συμπαιθείας καὶ οἴκτου. Εἴθε νὰ ἐδυνάμην, προσφέρων εἰς αὐτὴν ὅ, τι προτίθεμαι νὰ προσφέρω, νὰ ἐξελείψω ἀπὸ τὴν μνήμην τῆς πᾶσαν ἀνάμνησιν πικρᾶν καὶ νὰ τῆ παρασχω τὴν Ἐυτυχίαν—ὅ, τι δύστροπος τύχη τῆ ἠρνήθη μέχρι τοῦδε.

Ἀπερίγραπτος ἡ χαρὰ τῆς Ἀγλαίας. Ὁ Κωνσταντῖνός τῆς ἔρχεται· αὐριον μετακίνω πρὸς ὑποδοχὴν του εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Λατρεύει τὰς Ἀθῆνας καὶ ἐμέ, ἔρχεται δὲ νὰ διέλθωμεν ὁμοῦ τὰς ἐορτάς. Θὰ προσπαθῆσω νὰ τον κρατήσω μέχρι τέλους τῶν Ἀπόκρεω;...

8 Ἰανουαρίου 1886.

Περικυκλοῦμαι ὑπὸ μυστηρίων τὰ ὅποια ἀδυνατῶ νὰ ἐπεξηγήσω. Ἡ διαγωγὴ τῆς Ἰουλίας πρὸ πάντων μου εἶνε ὅπως ἀκατάληπτος. Βλέπω ὅτι τὸ διάσημόν τῆς καὶ καὶ ὄχι λαμβάνει σάρκα καὶ ὄστᾳ.

Χθὲς μετέβην εἰς ἐπίσκεψίν τῆς· μετ' ὑπεδέχθη εἰς τὴν αἴθουσάν. Καὶ ἄλλοτε ἐμείναμεν μόνοι, ἀλλ' ἡ συνομιλία ὑπῆρξε ζωηρὰ καὶ φιλόγελως. Χθὲς ὅμως ἡ Ἰουλία ἐσιώπα καὶ ἦτο εἰς ἄκρον σοβαρὰ· εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου ἀπάντα διὰ μονοσυλλάβων· ἀπέριπτε τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου ὅλα τὰ θέματα συνδιαλέξεως ἐφ' ὧν τὴν προσεκάλουν· ἦτο ὅλη ρέμβη καὶ ἔκστασις, ἐξηκολούθει δὲ μετ' ἐπιμονῆς νὰ βυθίζη περιπαθῆς τὸ βλέμμα ἐπ' ἐμοῦ. Ἡσθάνθη τότε ὅτι εὐρίσκαμι ἐνώπιον ὄντος τὸ ὅποιον ἐπὶ λατρεύει· ἐσιώπησα καὶ προσήλωσα ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ τῆς προσώπου τὰ ὄμματά μου. Εἶδον τὰ ἰδικὰ τῆς ὑγραίνόμενα, ὑγράνθησαν νομίζω καὶ τὰ ἰδικὰ μου· διότι ἀντελήφθη ὑπὸ θάμβος, ὥσει ὀπτασίαν, τὴν σκηνὴν ἣτις ἠκολούθησεν. Ἡ Ἰουλία ἠγέρθη, μ' ἐπλησίασεν,

ἔτεινε τοὺς βραχίονας, μετ' ἐνηγκαλίσθη καὶ μετ' ἐκατεφίλησε.

— Σὲ ἀγαπῶ, Ἀγγελε, σὲ ἀγαπῶ! ἤκουσα ἐν εὐφροσύνῃ ἀνεκλαλήτῳ, ἐν ᾧ τὰς παρειάς μου ἔβρεχον τὰ δάκρυά τῆς. Τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐγώ, ἐζήτησα δὲ διὰ τῶν χειλέων μου τὰ χεῖλη τῆς· ἐμείναμεν οὕτω ὡσαν πολλὴν ἠνωμένοι καὶ κοινοῦντες τὰς ψυχὰς διὰ τοῦ θερμοῦ καὶ παρατεταμένου ἐκείνου φιλήματος.

Ἦ σιγμὴ οὐρανία! Διὰ μίαν τοιαύτην καὶ μόνην γεννάται ὁ θνητὸς ἐπὶ τοῦ κόσμου. Δὲν ὑπάρχει Παράδεισος ἐντελεστέρως μακαριότητος· μεγαλητέραν ταύτης ἡδύτητα δὲν δύναται νὰ νηλεφθῶσι τὰνθρώπινα αἰσθητήρια. Ἦ σιγμὴ οὐρανία! ἡ ἀνάμνησίς σου θὰ συγκλονίζη τὴν καρδίαν μου, ἐφ' ὅσον ἡ ζωὴ θὰ τὴν κινή εἰς παλμούς!

— Καὶ μάγαθ' ἄρα γε ὅσον σ' ἀγαπῶ; τὴν ἠρώτησα ἅμα ἀπεσπασθημεν καὶ ἐκαθέστημεν πλησίον ἀλλήλων ἐφ' ἐνός ἀνακλινητῆρος.

— Ναί· ὅσον μ' ἀγαπᾷ; σ' ἀγαπῶ.

— Καὶ εἰζεύρεις πόσον σ' ἀγαπῶ;

— Μετ' ἀγαπᾷς πολὺ· πολὺ· ὅσον εἶνε δυνατόν ν' ἀγαπήσῃ ἄνθρωπος, μοὶ εἶπεν· ἀμφέβαλλον κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἀπὸ τίνος εἶμαι βεβαία.

— Καὶ πῶς ἐβεβαιώθης; τὴν ἠρώτησα.

— Εἶνε μυστήριον· αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖς νὰ το μάθης τόρα· ἐὰν μέχρι τοῦδε ἡ τύχη μοὶ ἐφάνη δύστροπος— καὶ ἐτόνισεν ἰδιαιτέρως τὴν λέξιν—εἰς τὸ ἐξῆς, φαίνεται, μ' εὐνοεῖ. Ἡ τύχη μ' ἐδοήθησε νὰ γνωρίσω τὸν ἔρωτά σου, ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδέποτε θὰ σοι ἐφανέρουν τὸν ἰδικόν μου· ἀφίνω δὲ τὸ ὅτι ἐκ τῶν ὑστέρων ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ προτέρα δύστροπία δὲν ἦτο παρὰ λανθάνουσα εὐνοία.

Μοὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρα μετ' εἶδε διὰ πολυσημάντου βλέμματός καὶ ἐσιώπησεν.

Ἀκόμη μετ' βραχνίζει ἡ ἐξηγήσις τοῦ μυστηρίου. Πῶς οὕτως αἰρνηθῶς ἐβεβαιώθη ἡ Ἰουλία περὶ τοῦ ἔρωτός μου, τὸ ὅποιον ἄλλως τε οὔτε τῆ ἐξέφρασα μέχρι τοῦδε ἀλλέως παρὰ δι' ὑπαινιγμῶν; Δὲν εἶπον τίποτε εἰς οὐδένα· ἐγὼ μόνος τὸ ἐγνώριζα καὶ ὁ ἄφρονος χάρτης ἐφ' οὗ ἐμπιστεύομαι τὰς σκέψεις μου· πολλοί, καὶ πρώτη ἐκείνη, ὑπωπτεύθησαν τὰ αἰσθηματά μου, ἀλλὰ ποῖος ἄρα γε ἐτόλμησε νὰ ἐγγυηθῆ περὶ αὐτῶν; Μήπως ἔτυχε νὰ καθυγνώσῃ τὸ Ἡμερολόγιόν μου; Πολὺ ἀπίθανον τὸ πρᾶγμα, διότι οὐδέποτε ἐξῆλθε τοῦ δωματίου μου. Ἄλλ' ἐὰν τὸ βιβλίον δὲν ἐξῆλθε, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἰσηλθεν ἐκείνη; Θὰ ἐξετάσω· οὕτως ἢ ἄλλως θὰ λύσω τὸ αἰνίγμα.

Ἄλλ' ἡ διαγωγὴ τοῦ φίλου μου Κωνσταντίνου εἶνε περισσότερον δυσνόητος καὶ ἀνησυχαστικὴ. Μικρὸν ἐπισόδιον τῆς χθεσινῆς ἐσπερίδος, μετ' ἄκμης νὰ συνδυάσω πολλὰ ἄλλα γεγονότα, τὰ ὅποια ἀφῆκα ἀπαρτήρητα. Ὅταν χθὲς ἠγγέλθη ἡ Ἰουλία, ἔτυχε νὰ προσηλώσω τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ Κωνσταντίνου· ἀδιόρατος σπασμωδικὴ κίνησις τὸν συνετάραξεν, ὠρότης συνεκάλυψε τὰς τέως ροδοχρούους πα-

ρειάς του, καὶ τρέμοντες οἱ δάκτυλοί του ἐζήτησαν ἀντικείμενόν τι ἐπὶ τῆς τραπέζης· τὸ ὅποιον συνέθριψαν ἐν νευρικῇ ταραχῇ. Οὐδεὶς προσέσχεν εἰς τὴν αἰφνηδίαν μεταβολὴν ἐκτός τῆς ἀτυχούς μου ἐξαδέλφης· τὴν ἀνεζήτησα ἀμέσως διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἀντήλλαξα μετὰ τῆς ἐρωμένης τοῦ φίλου μου βλέμμα, ὅπερ οὐδέποτε θὰ λησμονήσω... ἐπέβλεπον τὸν Κωνσταντῖνον ὀλόκληρον τὴν λοιπὴν ἐσπέραν· ἡ διαγωγὴ του δὲν μ' ἔκαμε νὰ ἐνθυμηθῶ ἐκ νέου τὴν σκηνὴν τῆς εἰσόδου· μ' ἐτάραξεν ὀλίγον ἡ περιπάθεια μετ' ἧς χορεύει μετὰ τῆς Ἰουλίας· ἀλλὰ πῶς, κόρη τόσον ὠραία νὰ μὴ ἔχη περιπαθῆ χορευτὴν; — Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἀπότινος ὁ Κωνσταντῖνος μοὶ φαίνεται μελαγχολικὸς καὶ σύννου· δὲν διερχόμεθα τὰς ἐορτάς μετὰ τῆς ἄλλοτε παιδρότητος· νομίζεις ὅτι τὸ πνεῦμά του ἔχασε τὴν προτέραν διαύγειαν καὶ ὅτι καθεύδει ὑπὸ τέρρα. Μήπως συνέλαβεν ὀλέθριόν τι πάθος ἀνικανοποίητον; μήπως ἡ Μοῖρα ἐκδικεῖται τὴν Ἀγλαίαν; Ὁσάκις τῷ ὀμιλῶ περὶ τῆς Ἰουλίας ἀποφεύγει προφανῶς τὴν συζήτησιν, ὅσκις δὲ τῷ ἀναφέρω τί περὶ Ἀγλαίας ὀργίζεται. Κακὰ συμπτώματα. Προχθὲς τὸν συνήτησα ἐξερχόμενον τῆς οἰκίας τοῦ συνταγματάρχου.

— Ἐ! πῶς τὰ καλοτέρησες; τὸν ἠρώτησα.

— Λαμπρά! μοῦ ἀπάντησε μειδιῶν.

— Δὲν μ' εὐγνωμονεῖς ἄρα γε διὰ τὴν γνωριμίαν τὴν ὁποίαν σοὺ παρέσχον;

— Ὅχι, ἀπάντησε καὶ ἐνεῖχε πολλὴν πικρίαν ἡ ἀπάντησις του.

Ἄλλοτε μοὶ εἶπε: «Εἴθε νὰ μὴ ἐγνώριζα τὴν Ἰουλίαν κατόπιν σου!»—Ἐξέλαβα τὸ πρᾶγμα ὑπὸ ἀπλήν ὄλως ἔπαψιν, διὰ τοῦτο τὸ «Δικτὶ;» μου ἦτο σχεδὸν μηχανικόν.

— Διότι, μοὶ ἀπεκρίθη, διασφειρὲς ὅσας κόρας πλησιάσης, ἐγὼ δὲ ἤθελον τὴν Ἰουλίαν ἀδικηθόρον.

Ἐγέλασα, διότι μοὶ ἐφάνη ἀστεία ἡ παρατήρησις του.

Ἐν τούτοις θὰ ἴδω πῶς θὰ ὑποδεχθῆ τὴν ἐκμυστήρησίν μου. Σκοπεύω νὰ τῷ διηγηθῶ τοὺς ἔρωτάς μας, ἐπειδὴ δὲ ὁ πκτήρ μου τὸν ὑπολήπτειται περισσότερον ὄλων τῶν φίλων μου, εἰς αὐτὸν θανάθεσω τὴν αἴτησιν τῆς ἀδείας τοῦ γάμου μου.

Ἄλλὰ τί τὸν βραχνίζει; Εἴθε τὸ δάβημά μου νὰ ἐπιρρίψῃ φῶς εἰς τὴν σκοτεινὴν ὑπόθεσιν...

Ἐπεται τὸ τέλος.

Γ. Δ. ΕΥΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Γνωστοποιῶμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὅτι τὸ ἐν τοῖς τόμοις Α' καὶ Β' τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων καταχωρησθέν μέρος τῆς **Λεπτομένης Μονομαθῶς** ἀνατυπῶνται εἰς ἰδιαίτερα φύλλα τοῦ αὐτοῦ σχήματος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, τιμώμενα **λεπτῶν 20** ἕκαστον.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Γ' ἔτους πληρῆ τὴν συνέχειαν τοῦ μυθιστορηματος τούτου δύνανται, ἀντὶ μικρᾶς δαπάνης, ν' ἀποκτήσωσιν αὐτήν. Ἡ ἀναδημοσίευσις δὲν θὰ ὑπερβῆ τὰ 10 φύλλα, ἣδη δὲ ἐξετυπώθησαν τὰ 8.

Ἀποστέλλομεν, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου, φύλλα εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.